

A woman with short red hair, wearing a light blue button-down shirt and a light blue skirt, stands in a lush garden. She is holding a black bag. In the background, there are palm trees, other plants, and a view of a town on a hillside. A large, stylized dragon watermark is overlaid on the image.

T. PANDUR JUDIT

Vedd el, ami neked jár!

**/fantasztikus és
bűnügyi történetek/**

T. PANDUR JUDIT

Vedd el, ami neked jár!

/fantasztikus és bűnügyi történetek/

ISBN 978-615-00-1526-2

2018 [ePUB]

e-book– ra formázta
és a borítót a szerző fotója alapján
tervezte: *Dittrich Panka*

Tartalomjegyzék

<u>FANTASZTIKUS TÖRTÉNETEK</u>	5
<u>Különös búcsú</u>	6
<u>Vedd el, ami neked jár!</u>	11
<u>A fogoly</u>	17
<u>A bűnözés vége</u>	32
<u>Valtos strand</u>	41
<u>Egy házmester eltűnése</u>	57
<u>BÜNÜGYI TÖRTÉNETEK</u>	60
<u>Csengőfrász</u>	61
<u>Családi perpatvar</u>	73
<u>Legyen már vége!</u>	84

FANTASZTIKUS TÖRTÉNETEK

Különös búcsú

Akkor, azon a reggelen valami megváltozott, hogy pontosan mi változott meg, azt senki sem tudta.

Valahogy mindenki olyan különösen érezte magát.

Nem fizikai rosszullét volt ez, inkább, mintha a gondolataikban lenne valami furcsa nyomás, vagy inkább furcsa üresség. Nem tudták eldönteni.

Automatikusan felkeltek, ahogy megszólalt az ébresztőóra, végigcsinálták a reggeli készülődést, de nem gondoltak közben semmire. Nem tervezgettek, nem ábrándoztak, nem sóvárogtak, nem mérgelődtek, és nem sóhajtoztak semmi után. Nem féltek, nem aggódtak, nem nevettek és nem sírtak.

Bekapcsolták a tévét, hallgatták a híreket, - rövid beszámolókat az éppen aktuális politikai áramokfutók nyilatkozatairól, a politikai iszapbirkózás jelenlegi állását, a botrányt szimatoló, szenzációhajhász tudósításokat, a bűncselekményekhez, vagy legalább annak gyanújához kapcsolódó alaposan felfűjt érdekességeket, az aznapi katasztrófákat - amiket szintelen hangon daráltak - a sügőgépekről olvasva - a médiaszemélyiségek. Akik a hírműsor végén ahelyett, hogy elbúcsúztak volna, csak néztek maguk elé, és azt motyogták: - minek ez az egész? Vagy azt: - nem érdekes... A műsorok szerkesztői nem keverték le ezeket a képeket, hosszasan sugározták. Az elfogadhatatlan viselkedési mintákat súlykoló ostoba reklámok elindítását sem tartották fontosnak.

Az emberek megszokásból aznap is elindultak a munkába. Felszálltak a lassan begördülő járművekre. A buszok most senki orra előtt nem csapták be az ajtajukat, de úgy haladtak, mintha nem lenne jogosítványa a vezetőknek. Akik többször fékeztek, mint ahányszor a gázra léptek. Az autósok is ugyanígy vezettek. Érdekes módon - talán az általános lassúság miatt - mégsem történt egyetlen baleset sem. Az utasok nem lökdösődtek, nem káromkodtak, nem szidták sem a közlekedést, sem egymást. Levették a napszemüvegeiket, kihúzták a fülükből a lejátszók zsinórait

és egykedvűen álldogáltak csomagjaikkal a kezükben. Senki sem sietett. Előbb-utóbb mindenki célhoz ért. Az órákat nem figyelték, nem érdekelt senkit, hogy elkéssett, vagy időben megérkezett.

A munkahelyeken megszokásból bekapcsolták a gépeiket, unottan nézték a forgó alkatrészeket, vagy a futószalagok siklását az orruk előtt, vagy a számítógépek képernyőinek villogását, de nem dolgoztak a gépeken. Egyszerűen nem érdekelte őket az értelmetlen rutin feladat, amit munkának neveznek. Ma nem pletykáltak, nem áskálódtak, senkiről sem volt egy rossz szavuk, még nevetségessé sem tettek senkit. Nem akarta learatni senki a főnökök előtt mások babérjait. Nem SMS-eztek, nem telefonáltak, nem enyelegtek, és nem mesélték el, hogy mi történt velük tegnap este óta. Még a légkondi hőfokszabályozójának tekergetéséért sem harcoltak.

A főnökeik magányosan üldögéltek az irodáikban, kibámultak az ablakon és nem utasítottak senkit semmire, nem adtak ki hiábavaló munkákat, nem fényezték magukat, nem keresték lázasan, hogy kire hárítsák a felelősséget. Nem tárgyaltak sem egymással, sem a beosztottaikkal. Nem érdekelte őket a cég teljesítményétől független bónuszuk összege, sem a céges autójuk cseréje. Nem írtak alá semmit, és nem olvastak el semmit. A létszám-leépítési terveik békésen pihentek a fiókjaikban.

A járdákon alig volt egy kis tétova forgalom, az a néhány gyalogos, aki elindult valahová, lassan bandukolt, lehajtott fejjel. A járműveken egyre kevesebben utaztak. Végül ott álldogáltak a buszok, villamosok, trolik és metró szerelvények üresen a megállóknál. A vezetőik megszokásból üldögéltek a vezetőfülkében, de maguk elé bámultak, és nem vezették a járműveiket. A plázákban a boltok üresen tátongtak, csak az eladó lányok cipőjének kopogása verte fel a csendet, akik tanácstalanul tébláboltak, mintha nem tudnák, mit keresnek itt egyáltalán. Megszokásból néha megigazították a tigrismintás harisnyájukat, vagy a fekete miniszoknyájukat. Szorosabbra húzták a derekukon a pink övet, vagy a mélyen dekoltált csipke felsőt. Már nem vigyáztak, hogy le ne törjön a

műkörmük.

A repülőterek műanyag székein egykedvűen üldögéltek az utasok, nem érdekelte őket, hogy a reptéri kijelzők üresek, nem szállnak fel a repülőgépek, amik egyébként sem voltak feltöltve üzemanyaggal és nem voltak műszakilag átvizsgálva.

A tévécsatornák és a rádióadók reggeli csacszenoló műsorainak sztárocskái bambán meredtek maguk elé, és fogalmuk sem volt mit is mondhatnának. Nem jutott eszükbe semmi abszurd, vicces, hatásvadász, pimasz megjegyzés, vagy bárgyú és közönséges poén, esetleg egy piszkos célozgatás, vagy egy önreklám, erőltetett hozzászólásokkal. Még a jó ízlést sértő, nehezen kiizzadt témákra sem emlékeztek, amikkel szórakoztatniuk kellett volna a nézőket, hallgatókat. Időnként valamelyikükön kitört megszokásból a közlési kényszer és megszólalt. Ilyeneket mondtak: hát izé..., meg azt, hogy: nem is tudom... De nem számított. Senki sem nézte, és senki sem hallgatta őket.

A közhivatalok ügyfélszolgálatai üresen tátongtak. Néha-néha betévedt egy ember, tanácstalanul körbe járt. A hivatalnokok addig belemélyedtek a számítógépek monitorjába, amíg végül a tétova ügyfél ki nem sétált az ajtón.

A zenészek leütöttek néhány akkordot a zongorákon, vagy megpendítettek néhány húrt a hangszereiken, elhangzott pár dob ütés, néhány trilla a fuvolán. Aztán elcsendesedett minden. Néhányan belelapoztak a kottáikba, azután félretették őket.

Hallgattak a telefonok, a mobilok, az iPodok, senki sem internetezett, senki sem kommunikált.

Az iskolákban a tanulók egykedvűen ültek a helyükön, nem bántalmazták, gúnyolták, kínozták egymást és a tanárokat, sem tettelegesen, sem szóban. A tanárok megértéssel nézték a diákokat, és nem tudták mit mondhatnának nekik. Nem találták értelmét, hogy matematikáról, történelemről, irodalomról, vagy bármi másról beszéljenek. Nem követeltek, nem büntettek, nem dicsértek, nem fegyelmeztek, és a házi feladatokat sem kérték számon.

A gondozónők a bölcsődékben és óvodákban beültek a gyerekek közé, és együtt bámulták velük a csoportszobák dekorációit. Otthon az anyukák nyugodtan nézték a csendesen szuszogó, vagy nézelődő kisbabáikat.

Ahogy telt-múlt az idő, az emberek egy része automatikusan enni kezdett, ha volt valami étel a keze ügyében. Ha nem volt, akkor nagy nehezen nekiindultak, hogy vegyenek valami harapnivalót. Azonban nem jutottak túl messzire. Még mielőtt elérték volna a büfét, vagy a boltot, elfelejtették, hogy hová indultak. Így jártak azok is, akik éppen hazafelé tartottak. Végül leültek egy padra az utcán, vagy egy lépcsőre, vagy a járda szélére. Ott üdögéltek maguk elé meredve. Senki sem szólt senkihez. Senki nem nézett senkire. Akik az utcán üdögélve fázni kezdtek, felálltak kényelmetlen ülőhelyeikről és céltalanul mentek előre egy darabon. Aztán megint leültek valahová.

Apródonként minden leállt. A járművek, a hírügynökségek gépei, a rádió és tévé közvetítések, a földgáz, a víz, és a villamos áram szolgáltatás. Kikapcsoltak a gépek, a navigációs berendezések, a számítógépeket üzemeltető szerverek. Néhányan a leálló liftekben rekedtek, de nem törődtek vele. Pár tétova mozdulat után leültek a lift padlójára és maguk elé bámultak.

Az utcákon, az újságos standokon a reggel megjelent bulvár, és félbulvár újságok címlapjain az emberiséget pusztulással fenyegető katasztrófákról szóló cikkek és képek virítottak. Cikkek az általános felmelegedésről, az ózonlyukakról, a műanyag szeméttel fertőzött tengerekről, a letarolt őserdőkről, a növényvédő szerekkel és műtrágyával mérgezett földekről. Képek a kipusztított állatokról, a szennyezett vizekről és levegőről, éhínségekről, árvizekről, özönvízszerű esőzésekről, földcsuszamlásokról, vízhiányról, viharokról és földrengésekről. Cikkek és képek a járványokról, gyógyíthatatlan betegségekről, éhezésről, és túltápláltságról, túlnépesedésről, szerencsétlenségekről, fegyver arzenálokról, és háborúkról.

Az újságok lapjait csak a szél hajtogatta, libegtette a csendes utcákon, senki nem olvasta őket.

Mire eljött a délután, az emberek már, ha akarták sem

tudták volna elolvasni a lapokat. Először a látásuk kapcsolt ki teljesen, majd később a szaglásuk, az ízlelésük, a tapintásuk, azután pedig a hallásuk. Végül leállt a légzésük és megszűnt dobogni a szívük.

Nem atomháború végzett velük és nem is az általuk folyamatosan megjövendőlt katasztrófák. Aznap reggel a nap mágneses mezeje fordult meg, megváltoztatva a napszél tevékenységet.

Az esemény egy kis figyelmeztetéssel kezdődött, amikor a napszél egyik kitörése egy mágneses mezőnyalábot szállított a Naptól a Földre. Mint amikor egy polip a karjait egy nagy kagyló köré fonja, a Nap mágneses mezeje körbefonta a Föld mágneses mezejét és gigantikus repedést létrehozva felrepesztette. A megerősödött napszél részecskéi áthatoltak a Földet védő Van Allen sugárzási övön, tönkretéve a műholdakat, az elektromágneses berendezéseket, az elektronikai rendszereket, és olyan elektromágneses energiát, és ionizált sugárzást hozva létre, amely ahogy erősödött a nap sugárzása, úgy oltotta ki apródonként az emberi agyak elektromos feszültségét.

Amilyen hangosan és erőszakosan élték az emberek az életüket Gaián, a Föld nevű bolygón, olyan csendes, különös búcsúval távoztak el róla.

Vedd el, ami neked jár!

Klapec Jenő utált várakozni.

Proaktív. Ez volt ő. Mindennek elébe menni, mindent előre kitalálni, másokat beterelni az ő utcájába, az ő érdekeltségeibe. Ettől lett euró- és dollár milliárdos, pedig még nem volt harminc éves sem. Türelmetlenül elővette az infobézt a zsebéből és beleszólt:

- Idő?

Egy kellemes férfihang válaszolt:

- Két óra negyven.

Belevetette magát a panoráma ablakkal szemben álló teljes extra felszereltségű székébe, és a karfáján megnyomott egy gombot.

A székkal nem történt semmi, de a szoba lassan kezdett körbefordulni. A panoráma ablak előtt lassan tovalebegni látszottak a budai hegyek a szabályos rendben álló műfáikkal. A műfák közül kikandikáló tornyocskákkal és teraszocskákkal. Beúszott a képbe lassan a fekete vizet hömpölygötető folyó a tetején úszó szeméthalmokkal, a rozsdás hidakkal, és a túloldalán a barna füstbe burkolódzó város.

Türelmetlenül megnyomott egy másik gombot, mire elsötétült a panoráma ablak és egy ötven évvel ezelőtti kép vetült rá. A folyó ezüst szürkén hömpölygött a képen, fehér hajók úsztak rajta, és a város egy szeles, napsütéses napon fehéren, sárgán, pirosan, zölden ragyogott a képen. Az illúziót csak a régi autók rontották rajta. Itt szeretett lenni, ebben a körbe forduló panoráma házban, amilyenből számtalan volt neki a világ sok nagyvárosának egy-egy kiemelkedően magas pontjára építve. Mindig ezekben szállt meg. Utálta a szállodákat a mások által használt, összefogdosott berendezésükkel, a nem eléggé tiszteletteljes személyzetükkel. Innen szemmel tudta tartani a népséget, amit ő irányított már szinte az egész fejlett világban. Itt születtek a legjobb ötletei a reklámkampányaihoz.

A sok-sok kampány közül két szuper sikeres kampánynak

köszönhette az óriási vagyonát, az óriási vagyonának pedig, a törvényeken és népeken felüli hatalmát.

Az első reklámkampánya még kicsiben kezdődött, a fiatalok öltözködési problémáján volt hivatott segíteni.

A műanyag ruháktól egyre többen bőr allergiában szenvedtek a fiatalok közül. Miközben ott álltak az öregek ruhás szekrényeiben a rég nem használt pamut, vászon és gyapjú cuccok. „Vedd el, ami NEKED jár!”- ezzel a mottóval reklámozta az öregek ruhás szekrényének a kifosztását. A reklámokban kitárultak a régi ruhásszekrények, a mesebeli kincsekkel. A fiatalok rávetették magukat, és trendivé alakították az értékes alapanyagú régi vackokat. A reklámban csattogtak az ollók, tekeredtek a ruha ragasztók csíkjai és az öregek üdvözült mosollyal nézték, az üresen tátongó ruhás szekrényeik előtt, az allergia mentes, trendi gyerekeiket.

Dőlt a jutalék a ruharagasztó gyártóktól és vették a reklámot, mint a cukrot.

Aztán kiderült, hogy a szlogen egy aranybánya kulcsa. Remekül lehetett reklámozni vele a fiatalok sikereihez szükséges bármely dolog megszerzését az öregektől.

A „Vedd el, ami NEKED jár!” szlogenhez kapcsolódó következő reklámblokk már csak a harminc év alattiak infobézén jelent meg, ha kézbe vették a használathoz.

Az ezüstkorúak otthonának pici kapszula szobáiba örömmel bevonuló szülőket mutattak, akik boldogan integettek az egykori lakásaikba, házaikba hazatérő gyermekeik után. Az ezüstkorúak otthonainak kapszula szobái pedig, példátlan gyorsasággal kezdtek megtelni.

Aztán már magától jött a többi „Vedd el, ami NEKED jár!” reklám.

Addigra már pénze is volt, sok-sok pénze, hogy megkenje a szükséges kerekeket. Engedélyezték a „Vedd el, ami NEKED jár!” céljaira az MSD használatát, minden ügyvédnek, aki kapcsolódott valamelyik akciójához.

Csak el kellett elcsalni az öregeket informálódni, egy „Vedd el, ami NEKED jár!” kampányos ügyvédhez. Ott aztán már minden ment simán. Az ügyvéd megkínálta az öregeket egy kis frissítővel, amibe MSD volt keverve. Ha nem kértek

frissítőt, arra is megvolt a kidolgozott formula. „Ne sértsen meg! Csak a barátság kedvéért egy kortyocskát! Bio frissítő, nem kell aggódni!”

Ha szerényebben öltözött öregeket hoztak a gyerekeik, akkor még tetszés szerint hozzá lehetett tenni: „Ilyet máshol úgysem isznak!” Az öregek pedig, jól nevelten belekortyoltak a pohárba, és a kellemes ízű, azonnal felszívódó MSD megtette a hatását. Mind kiitták, kivétel nélkül.

Voltak olyanok is, akik még kértek. Persze a második pohárban már nem volt MSD.

Az MSD gondoskodott róla, hogy az öregek megbékéljenek a kapszula szobákba költözéssel, a gépkocsijuk, a bankszámláik, a részvényeik átengedésével. A gyárak, bankok odaadásával a fiaiknak, lányaiknak. Azonnal belátták, hogy ez így jó lesz! Így helyes, a fiatalok csak elveszik azt, ami úgyis nekik jár.

Az öregek nyitottak lettek ezekre az igényekre, örömmel átengedték javaikat az MSD hatása alatt, higgadtan néztek szembe azzal, hogy élemedett koruk alkalmatlanná teszi őket ezeknek a teljes élvezetére, amiktől nem is akarták megfosztani szeretett gyermekeiket, akikkel mérhetetlen szolidaritást és azonosulást éreztek.

Az ügyvédekén keresztül dőlt Klapac Jenőhöz az átengedett javak utáni jutalék a fiataloktól.

Néha ugyan némelyik fiatal aggályoskodott és értetlenkedett, de addig kapta az infobézére a reklámokat, amin egymás közt nevetgélő öregeket látott boldognak az ezüstkörüak otthonában, amíg jobb belátásra nem tért, és elvitte informálódni egy „Vedd el, ami NEKED jár!” ügyvédhez a szüleit.

A másik reklámkampánya legalább ilyen sikeres volt.

Az ötlet - mint általában a legjobb ötletek - véletlenül jött.

Az ezüstkörüak kapszula szobái kezdtek vészesen megtelni, és csak hozták, egyre hozták a gyerekek a szüleit.

Újakat építeni nem volt érdemes, mert a kifosztott öregek úgysem tudtak sokáig fizetni az ellátásukért. Megpróbálták ugyan felemelni az ellátás díját olyan magasra, hogy ne teljen rá az öregek nyugdíjából, vagy a még megmaradt

ékszereik, festményeik eladásából, és akkor kitehessék őket az otthonból.

Ám az első kitett öregekkel a gyerekeik azonnal megjelentek az ügyvédeknel és követelték vissza a kifizetett jutalékot. Az ügyvédek megnyugtatták a fiatalokat, hogy ez csak egy fatális félreértés, és azonnal visszavitették az öregeket az otthonba.

Akkoriban egyre többet lehetett olvasni a világban felhalmozódó műanyag szemétről. Neki pedig, támadt egy fantasztikus ötlete. Étél. Műanyagból készült étél.

Kifejezetten ezüstkorúaknak. Megvolt hozzá mindjárt a reklám szlogen is: „Neked ez lesz a jó!”

Na persze nem az egész volt műanyagból, csak ez-az benne.

Már az élelmiszergyártók az ő ötlete nélkül is elkezdték ezt a dolgot. Jenő csak éppen egy kicsit felturbózta a témát.

Kijelölte a célcsoportot, megkente a kerekeket, bevetette a reklámokat, és ment minden, mint a karikacsapás.

Két legyet ütött egy csapásra. Szépen örültek az ezüstkorúak otthonaiban a kapszula szobák, befogadva az újabb és újabb lakókat. Akik meg eddig nem adták be a derekukat a gyerekeiknek, hogy informálódjanak egy „Vedd el, ami NEKED jár!” ügyvédnél, - vagy a gyerek volt túl mimóza – azok is örömmel fogyasztották a kifejezetten ezüstkorúaknak való ételeket.

Ahányszor csak a kezükbe vették az infobézüket, mindjárt megjelentek rajta a célzott reklámok. Amiben az egészségtől kicsattanó, teniszező, vagy síelő idősek itták boldogan a műanyag vizet, ették a műanyag kaját. Rengeteget kaszált a műanyaggyártóktól befolyt, megspórolt környezetterhelési díj utáni jutalékon.

Még többet a műanyag élelmiszergyártók eladásai után.

Szépen kiegészítette ez az időseket célzó projekt a másikat, az biztos.

Egy valamit azonban sajnált. A tudást. Mindazt a megszerzett tudást, ami az öreké volt. Egyesek mennyit tanultak, milyen sok-sok tudás birtokában voltak. Ezek a szellemi javak aztán mind elvesznek az öregek halálával.

Tisztelte a tudást.

Nem mintha ő szorgalmasan tanult volna gyerekkorában. Hamar rájött, hogy azzal nem lehet sok pénzt keresni, ha valaki sokat tanul. Ő pedig, sok pénzt akart! Rengeteget!

Most már volt elég pénze, rengeteg pénze. Ezt a célját elérte. Most már új célok kellenek!

Most megszerzi a tudást is!

Na, nem! Nem fogja előlről kezdeni az iskolát... nem fog leérettségizni. Ez még viccnek is rossz. Persze, majd magol, meg hagyja, hogy az okos tojás tanárok cikizzék... Áh, képtelenség!

Mindjárt három óra és meghozzák a tudást.

Nubousi Kuharát, aki egész életében csak tanult. Az Amerikai Űrügynökségnél kutatott egészen a múlt hétig, amikor a gyerekei elvitték egy „Vedd el, ami NEKED jár!” ügyvédhez, és bedugták egy ezüstkoriúak otthonába. A Mars kutatás volt a szakterülete, ott is a terraformálás.

Egy folyamatot dolgozott ki, hogy hogyan hozhatnák létre a Marson a földi légköri viszonyokat, és népesíthetnék be földi növényekkel a Mars felszínét.

Ez remek! Pont ez a tudás kell neki! Ez a Föld már úgy is egy szemétdomb.

Majd megitatják az emberei Nubousit MSD-vel, már elő van készítve az alagsorban a tudás átömlesztő.

Nem került kevésbe, amíg a világ legjobbjai kikísérletezték a technikát és megalkották a laboratóriumot hozzá. De megvan!

Ma az övé lesz mindaz, amit az öreg tudós valaha tanult, gondolt, alkotott és elképzelt. Micsoda lehetőség! Ő lesz a Mars terraformálója, ő fogja ezt az üzletet lebonyolítani, ő fogja megszabni kik, és mennyiért költözhetnek oda.

Kopogtak az ajtón, és belépett az egyik embere, tisztelettel meghajolt és így szólt:

- Uram! Meghoytuk a tudóst. Minden rendben van. Már elő is készítették. Várják Önt a laborban.

Klapec Jenő felpattant az efullszékéből és beszállt a liftbe, ami levitte az alagsorba. Vidáman fütyörészett. Ez lesz élete legboldogabb napja. Övé lesz a tudás, egy nagy tudós minden tudása.

Nem tartott sokáig. Egy óra múlva már túl is volt rajta.

Visszatért kedvenc helyére, a panoráma szobába. Már nem fűtyörészett. Rosszallóan hűmmögve lekapcsolta a bekapcsolva hagyott panoráma képernyőt, leállította a ház forgását. Elővette az infobézét, utasította a titkárát, hogy készítsék elő felbontásra az összes eddigi érdekeltségeiben a szerződéseit. Beszünteti az egész hihetetlen, brutális tevékenységet, amivel eddig összeharácsolta a vagyonát. Majd a meglévő összes pénzét átutalta az Amerikai Úrügynökségnek.

Aztán rendelt egy repülőjegyet Amerikába. Sietnie kell! Még sok a dolga. A légkörgyár terveit kell befejeznie, hogy új egészséges élőhelye legyen a Marson az emberiségnek, öregnek és fiatalnak egyaránt!

A fogoly

Kinyitotta a börtöncella ajtaját, és saját hasonmása nézett vissza rá.

Ugyanaz az ázsiai biotípus, mint ő.

Amióta a férfiak a huszonegyedik században elvesztették a megtermékenyítő képességüket, az embereknek csak három biotípusa létezett. A mesterséges megtermékenyítés során a nők választhattak, hogy a három típusból melyiket szeretnék.

Azt nem kérhették, hogy a gyermek fiú legyen vagy lány, az a tudósok számításai alapján készült prognózis szerint ment.

Az „ázsiai” típus alacsony, barna hajú, barna szemű, kreol bőrű, vékony testalkatú volt. Az „európai” típus középtermetű, szőke hajú, kék szemű, fehér bőrű, közepes testalkatú. Az „ír” típus magas, vörös hajú, zöld szemű, fehér bőrű, erőteljes testalkatú. Azt már senki sem tudta, hogy miért így nevezik az egyes típusokat. A biotípusokon belül az emberek egyformák voltak, mintha egypetéjű ikrek lennének. Csak elhanyagolható különbségek voltak közöttük: a hajuk hossza, esetleg néhány anyajegy.

A fogolynak hosszabb volt a haja, mint neki, és áthúzta egy karikán a feje tetején.

A 2501115-ös börtönőr mindent rendben talált az egyszemélyes cellában. Odaintette a rabot, az infobézt a nő keze fölé tartotta, és a szerkezet bemondta a leolvasott adatokat: „2501619, AE egyed, vizsgálati fogság, elkülönítendő”.

Lám csak, majdnem egyidősek vagyunk – gondolta az őr. A minden sejtjükből leolvasható információ szerint a vizsgálati fogságos is 2501-ben született, mint ő. A különbség annyi volt, hogy míg ő abban az évben 115. gyerekként jött a világra, addig a fogoly a 619. gyerekként született.

- Mozogtál ma már? – kérdezte a foglyot.

- Nem, egész nap aludtam – válaszolta a nő.

- Na, gyere! – intett a börtönőr és kiengedte a folyosóra a rabot.

- Kondicionálás? Úszás? Vagy futás? Mit választasz?
- Ó nem gondoltam, hogy választani is lehet, sőt azt sem tudtam, hogy mozogni is lehet. Lehetne a futást? – nézett rá kérdően a vizsgálati.

- Azért kérdeztem, mert lehet – válaszolta.

Végigmentek a hosszú folyosón. A folyosót lezáró generált erőter automatikusan nyílt, ahogyan az őr kinyújtotta a kezét.

Egy rövid folyosó végén újabb generált erőter következett, majd kiléptek a magas falakkal körülvett udvarra. Sötét este volt már, de a börtönudvart bevilágító reflektorok nappali világosságot árasztottak.

- Na, induljunk! – mondta és nekiindult, hogy körbefussa az udvart. Hallotta, amint némi tétovázás után a vizsgálati is futni kezd a háta mögött.

Imádott mozogni. Az ő szülei is imádtak mozogni, és aktívásra kondicionálták őt is. Voltak szülők, akik folyamatosan szedálták a gyerekeiket. Ők ezt tartották célravezetőnek. Ki miben nőtt fel, azt tartotta jónak. A nappalos őr szedált gyerekként nőtt fel, ezért a raboknál is legszívesebben ezt a módszert alkalmazta. Ezért aludt az elkülönítő is nappal, és mozog vele most éjszaka.

Még nem is volt elkülönítő a rabok között, amióta itt dolgozik.

A legtöbb fogoly azért volt itt, mert valamit tönkretett, vagy valamit elmulasztott megtenni, ami a dolga lett volna. Őket nem kellett elkülöníteni egymástól.

Hátranézett, mert hallotta, hogy a fogoly megállt. A vizsgálati a falnak vetette a hátát, és lihegett. Pedig még csak a második kört kezdte. Nem valami jól mozog.

Az őr megfordult és visszafutott a nőhöz.

- Akarsz még futni? – kérdezte.

- Persze, csak pihennem kell, mert nem vagyok hozzászokva a futáshoz. Addig beszéljünk, jó?

- Miről akarsz beszélni? – csodálkozott az őr.

- Hát csak úgy beszélgetni, mindenféléről... – felelte a vizsgálati.

Az őr először nem értette, majd egy halvány gyanú kezdett derengeni benne:

- Ugye te nem vagy termelő? – kérdezte.

A huszonegyedik század katasztrófái után az újraparendeződő társadalom négy csoportra oszlott. Tudósokra, egyetemesekre, hivatalnokokra, és termelőkre.

A négy csoport szigorúan elkülönült egymástól. A csoportok egymástól távol éltek, más oktatásban részesültek, máshová jártak szórakozni, más genetikai programjuk volt és nem tudtak egymás életéről szinte semmit.

A börtönőrök a termelők közül kerültek ki. A 2501115-ös őr is termelő volt.

A szülei mezőgazdasági terményeket termeltek az egész Földet beborító napsátor alatt. Szükség volt a napsátorra, mert a huszonegyedik században annyira felmelegedtek a szárazföldek és a tengerek, hogy szinte mindent pusztulás fenyegetett, beleértve az emberiséget. A napsátor tulajdonképpen nem volt sátor. Egy több rétegű műanyag búra volt, fenn, több ezer méter magasan. Ezt lehetett sötétíteni, világosítani, ahogy a napsugárzás megkívánta, hogy kellő hőmérsékleten tartsák a Földet ahhoz, hogy megmaradjon az élet rajta. Ezen kívül az egyes rétegei közé szükség szerint különféle gázokat lehetett nyomni, amik kiszűrték az élőlényekre veszélyes és káros sugarakat.

Ez alatt a védőernyő alatt nem volt nehéz a mezőgazdasági termelés. Mindig kellően sütött a nap, az öntöző csatornákból mindig kellő mennyiségű vizet kaptak a növények, és a genetikailag hibátlan vetőmagokból egészséges és dús termést takarítottak be. Meghatározott rend szerint kellett termelniük, ugyanabban a földben minden évben más és más növényt. A fogyasztásra alkalmatlan növényi részeket aprítva visszaforgatták a földbe.

Mindent gépesítettek, könnyű és szép munka volt. A 2501115-ös nagyon szerette ezt a munkát.

A szüleinek azonban ő már az ötödik utódjaként született. Akik vállalták egy utód felnevelését, annak a genetikai kódjában az életkort visszaállították tíz évvel. Ezt életük során bármikor kérhették. Így a szülei szinte még egyidősek voltak vele, ezért nem volt lehetősége sem neki, sem a testvéreinek átvenni tőlük a mezőgazdasági termelést.

Neki is más foglalkozás után kellett néznie, amikor felnőtt. A termelők infobézén mindig láthatóak voltak a néhány év múlva betölthető helyek, és a 2501115-ös inkább az őrzést választotta, mint azt, hogy gyárban termeljen, vagy bányában dolgozzon.

Az őrzés is szép feladat volt. A rabok a börtönben vagy csak addig maradtak, amíg kísérleti projekteken ledolgozták a tönkretett gépek, műszerek árát, vagy újrakondicionálták őket az egyetemesek, hogy kötelességtudóbbak legyenek.

Azonban ilyen elkülönítéssel még soha nem volt dolga.

Nem is egészen értette, mit akar a fogoly azzal, hogy „beszélgetni”. Az emberek beszélnek, ha mondani akarnak egymásnak valamit, vagy az infobézüktől megtudni a pontos időt, az időjárást, a szórakozó helyek telítettségét vagy bármi mást, amire éppen szükségük volt. Ezt a szót így, hogy beszélgetni, még sohasem hallotta.

A fogoly ránézett és elnevette magát, mintha valami mulatságosat mondott volna:

- Termelő? Dehogyan vagyok én termelő! Egyetemes vagyok.

Az őrnekek tátva maradtak a szája a meglepetéstől.

Egyetemes még sohasem volt a börtönben. Most már kezdte érteni, hogy miért elkülönítős, és miért szedálta az egyszerűség kedvéért a nappalos őrt. Hirtelen úgy érezte, hibát követett el azzal, hogy nem szedálta éjszakára is a foglyot.

De mozogni mindenkinek kell! – gondolta, és igyekezett megnyugodni.

- Fussunk inkább! – döntött határozottan, és nekilendült az újabb körnek.

Egy darabig hallotta a fogoly cipőjének csattogását a háta mögött, de aztán az újra megállt. Hátranézett és látta, hogy a falat támasztja újra, lihegve. Visszafutott hozzá, és határozottan mondta:

- Nem megy neked ez a futás. Jobb, ha visszaviszlek a celládba.

A fogoly megrázta a fejét, és gyorsan azt mondta:

- Mindjárt belejövök, csak kifújom magam.

Az őrt tétovázott – úgy érezte, jobb lenne visszavinni a vizsgálatist a cellába – de ha egyszer mozogni szeretne! Az

aktívság jó dolog, abban egészen biztos volt. Ő könnyedén körbefutotta a hatalmas börtönudvart akár hússzor is. Szinte önkéntelenül tette fel a kérdést:

- Mit rontottál el? – Azonban a fogoly nem értette, amíg meg nem magyarázta neki, hogy a leggyakrabban azért vannak itt a foglyok, mert valamit tönkretettek. A választ azonban ő éppúgy nem értette, ahogy a fogoly a kérdést:

- Saját magamat rontottam el! – válaszolta a 2501619-es.

- Hogyan ronthatad el saját magadat? – kérdezte, szinte akarata ellenére.

- Ez egy hosszú történet, de az iratokból úgyis látod, ezért nem kell előtted titkolódnom – válaszolta a vizsgálatís.

Akkor követte el az őr az első hibát.

Nem tudta, mik azok az iratok. Ő mindent az infobéztől tudott. Feltette a kérdéseket, és megkapta a válaszokat. Odatartotta az infobézt, ahová kellett, és a szerkezet leolvasott mindent, amit kellett, és hangosan elmondta. Mégsem tiltakozott a feltételezés ellen. Hallgatott.

- Igazából a szüleim hivatalnokok voltak, de meghaltak, amikor tizenkét éves voltam – kezdte a fogoly a történetét.

- Baleset volt? – inkább állította, mint kérdezte az őr.

Hiszen a mesterséges megtermékenyítésnél mindenki betegségrszűrt embriórt kapott. Így soha nem voltak betegek az emberek, s csak balesetben, vagy a genetikai programjuk lejártával halhattak meg.

- Igen, elsodródtak a tengeren egy nyaraláskor, és nem tudtak kiúszni – válaszolta a vizsgálatís. Az őr nem értette, hogy mi az a nyaralás, de most is hallgatott.

- Egyetemesek lettek a nevelőszüleim, mert még elég fiatal voltam hozzá, hogy az egyetemesek rendszerében tanuljak. Így lett belőlem egyetemes. Tanárként végeztem az egyetemen.

Az őr nem értette pontosan, mit is jelentenek ezek a mondatok. Persze ő is tanult. A holo képernyőn nézte, mit, hogyan kell termelni, aztán meg azt, hogy hogyan kell a rabokat őrizni. A körülötte levő világról is tanult annyit, amennyit egy termelőnek kell. Azt is a holo képernyőről tudta, hogy a nők – mint ő is – A egyedek, mert képesek szaporodni. A férfiak pedig B egyedek, mert nem képesek

részt venni az utódok létrehozásában. Az infobézt is megtanulta kezelni, használni. De azt, hogy mi az egyetem, mi a tanár, mit jelent az, hogy rendszerben tanulni, azt nem értette.

- Amikor végeztem az egyetemen, egy tudós pár házába kerültem, az utódjukat kellett tanítanom. A gyerek kicsi volt, csak mesékkel tanítottam még őt. Azonban egyszer megfigyeltem a könyvtáruk nyitó kódját, és elkezdtem bejárni. Kicsempésztem a könyveiket, és elrejtettem a szobámban. Na persze el is olvastam őket, pedig nekem, mint egyetemesnek, nem volt jogosultságom hozzá.

Az őr most már annyi mindent nem értett abból, amit a fogoly mondott, hogy kezdte magát kényelmetlenül érezni; sejtette, hogy ezeket neki nem szabadna hallania.

- Már kipihented magad, fussunk! – hallgattatta el a vizsgálatist. Az ránézett, bólintott, és futni kezdett, ezúttal előtte.

Két körig bírta; amikor újra megállt pihenni, az őr visszakísérte a cellájába.

Reggel, miután lejárt a műszakja és hazament, találkozott a B egyeddel, akivel együtt élt.

Egy klubban ismerte meg, ahová természetesen csak termelők jártak. A B egyed is nappali alvóprogramos volt, mint ő, mert éjjel dolgozott egy lerakatban. Ide hordták össze azokat a dolgokat, amikre szükségük lehet a termelőknek, és ők a kódjuk mértékéig – ami megmondta a korukat és nemüket, valamint azt, hogy egyedül állóak, vagy együtt élnek valakivel – elvihették onnan azt, amire szükségük volt a megélhetésükhöz.

Ha egy A egyed vállalta, hogy partnere lesz egy B egyednek, akkor mind a ketten tíz százalékkal többet fogyaszthattak, mint akik partner nélkül éltek.

Amíg ettek, és lefekvéshez készülődtek, a 2501115-ös egyre csak a vizsgálatist által elmondott történeten gondolkodott. Nem sokat értett belőle. Azt meg egyáltalán nem, hogy miért is van a börtönben. Automatikusan elővette az infobézt, és megkérdezte:

- Mi az egyetem?

Az infobéz rögtön válaszolt:

- Az egyetemesek képző, és munkahelye.

Sóhajtott és megrázta a fejét. Ezt sem igazán értette. Új kérdést tett fel az infobéznak:

- Mi a tanár?

- A tanár az az egyetemes személy, aki a hivatalnokokat, az egyetemeseket és a tudósokat tanítja. Ezt valamennyire meg tudta érteni, bár elképzelése sem volt arról, hogyan történik ez a valóságban. Még egy kérdést feltett:

- Mi az a könyv?

Az infobéz választótól annyira meglepődött, hogy elejtette a készüléket.

- Jogosulatlan kérdés! Mondja be a számát!

Nem is tudta hirtelen, hogy mit tegyen. Kicsit gondolkodott, majd azt mondta:

- Hibás kérdés. Helyesbíték: mi az, hogy könny?

- A szem váladéka, szélsőséges érzelmeknél jelentkezhet. Nem helyes viselkedési mód következménye. Kérem, jelentse, ha ilyet tapasztal magán, vagy másan!

Nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől.

Amikor a B egyed mellé bújt az ágyban, igyekezett nem gondolni a vizsgálatra, hogy nyugodtan tudjon az egészségügyi tornára koncentrálni.

Amikor este átvette a szolgálatot, először a többi foglyot ellenőrizte, de azok vagy egész nap dolgoztak a kísérleti projekteken, vagy egész nap szituációs filmeket néztek, és szituációs játékokat játszottak, amivel a felelősségvállalásra kondicionálták őket. Mind fáradtak voltak, és aludtak.

A vizsgálati azonban ébren volt. A cellaajtónál álldogált, mintha csak őt várta volna. Amíg az infobézével ellenőrizte a 2501619 azonosságát, az már türelmetlenül toporgott:

- Ma is lehet futni? – kérdezte. Az őt csodálkozott, mert a vizsgálatinak nem valami jól ment a futás, de mozogni jó dolog, abban biztos volt. Bólintott, és kikísérte az udvarra. Egyszerre lendültek neki, de már a harmadik körnél hallotta, hogy a fogoly lemaradt, aztán pedig megállt. Visszaszaladt hozzá, és a különös információk miatti félelmét elnyomva, kíváncsian megkérdezte tőle:

- Mi az a könyv?

A fogoly hitetlenkedve nézett rá, és visszakérdezett:

- A termelők miből tanulnak?
- Holoképernyőről tanulunk, és az infobéz mondja meg, ha valamit nem tudunk, vagy nem vagyunk biztosak benne.
- Nem is tudtok olvasni? – kérdezte a fogoly.
- Mi az, hogy olvasni? – kérdezett most ő vissza.
- Amikor kimondunk egy hangot, például azt, hogy: „a”, ezt a hangot régen rögzítették egy jellel, amit a kezükbe vett eszközzel – ami nyomot hagyott a dolgokon, amihez hozzáértették – leírtak. Vagyis volt egy jel, ami mindig azt jelentette, hogy „a”. Ugyanígy volt jele minden hangnak, amit kimondunk. Ha ezeket a jeleket valamire rögzítették, akkor írtak, ha a rögzített jeleket valaki újra hanggá alakította, akkor olvastak.

A hivatalnokok, az egyetemesek, és a tudósok ma is megtanulnak ilyen jeleket írni, és elolvasni. Az emberiség történetében rengeteg információt rögzítettek így. Csak úgy lehet hozzáférni ezekhez, ha tud valaki olvasni. Ugyanígy fel kell ismerni hozzá a jeleket, amiket betűknek hívunk, mint ahogyan te felismered a számokat. Vajon a termelők miért nem tanulnak meg olvasni?

- Mert nincsen rá szükségünk. – felelte gondolkodás nélkül.
- Nekem még soha sem kellett ez az olvasás, de nem is hiányzott. Nektek miért kell olvasni? – kérdezte a vizsgálatist.
- Azért, hogy a régebben írással rögzített dolgokat is megérthessük, használhassuk. Ezeket legtöbbször papírokra rögzítették, és a papírokat összefűzve két kemény lap közé ragasztották. Ezt hívják könyvnek.
- Akkor miért baj az, ha elolvastad a tudós könyveket?
- Mert meg van szabva, hogy kinek milyen könyvekhez van jogosultsága. Csak azt olvashatja. Én pedig olyan könyveket olvastam, amihez nem volt jogosultságom.

Ezt már a 2501115-ös is megértette: szóval ez olyat tett, amit nem volt szabad neki.

- Na, fussunk! – zárta le a beszélgetést, és újra nekilendültek.

Most a negyedik körnél fulladt ki a fogoly. Amikor levegőért kapkodva megállt, az őre is leállt a futással, és belenézett az arcba, ami olyan volt, mintha tükörbe nézett volna.

- Miért olvastad el, ha tudtad, hogy nincsen rá jogosultságod? – kérdezte, mert mindig érdekelte, hogy az általa őrzött foglyok belátják-e a bűneiket. Ez volt az első lépés ahhoz, hogy a börtönbüntetésük a hasznukra legyen a jövőben.

- Kíváncsi voltam, hogy mi van bennük, miért nem szabad elolvasnom. Ugyanúgy, ahogy te is kíváncsi vagy arra, amit nem ismersz – válaszolta a vizsgálati nő, és az ő furcsán érezte magát. A kíváncsiság, mint bűn?... Hát eddig ilyennel még nem találkozott.

- Na és megtudtad, hogy miért nem volt szabad elolvasnod? – kérdezte a foglytól. Meglepetésére a vizsgálati nem válaszolt, hanem újra nekilendült a futásnak.

Na, ez remek, egyre jobban szeret mozogni, gondolta a 2501115-ös, és ő is futni kezdett. Hamar beérte a foglyot, és hozzáigazította a futása tempóját. Fej-fej mellett futottak, egyszerre dobbant a lábuk. Ezúttal az ötödik kör végéig bírta a fogoly. Amikor megállt pihenni és az őre nézett, az arca könnyes volt, a szeme is, a szája legörbült, és egészen halkán suttozta:

- Mert iszonyú dolgok voltak bennük! – olyan feldúlt volt, hogy az őre jobbnak látta visszavinni a cellájába. A fogoly sem tiltakozott, megadóan ment előtte.

Amíg lejárt a szolgálata a 2501115-ösnek, egyre azon gondolkodott, mit is tanult az ősidőkről. Így nevezték a huszonekettedik század előtti időszakot.

Nem volt napsátor a Föld felett. Nem a tudósok irányították az emberiséget. A férfiak az egészségügyi torna alatt végezték el a nők megtermékenyítését, ami nem volt szabályozva, így rengeteg ember született. Ezért nem jutott mindenkinek étel. Sokan meghaltak az éhezéstől. Sokan betegek voltak, és a betegségekben haltak meg még az előtt, mielőtt lejárt a biológiai programjuk. Próbáltak sokat termelni, ehhez mindenféle mérgeket szórtak a földre, ami aztán megmérgezte az embereket is, mert belekerültek a mérgek az ivóvizekbe, és a terményekbe. A termények egy részét állatokkal etették meg, aztán az állatokat megölték és megették, ami nagyon gazdaságtalan volt. Most már csak halakat lehet enni. A többi állat szabályozott

mennyiségben, nagy rezervátumokban él a Földön. Ő is járt ilyen rezervátumban. Nagyon érdekes volt, de el sem tudta képzelni, hogy az ott látott állatokat meg lehetne enni...

Körülbelül ennyit tudott az ősidőkről. Nem szeretett volna ott élni, állatokat enni, betegnek lenni, nyakra-főre utódokat szülni, akiknek esetleg nem tudott volna enni adni.

Ő borzalmasnak találta az ősidőket. De ezeket mindenki tudja! Ezek szerint még voltak más dolgok is... Vajon mik lehetnek még ezeknél is borzalmasabbak?

Aztán ahogy közeledett a reggel, igyekezett megnyugodni, ellazulni, hogy amire hazaér, rendben legyen.

Azt is elhatározta, hogy többet nem „beszélget” a fogollyal.

Amikor este ismét szolgálatba lépett, sokáig pizmogott mindenfélével, mielőtt bement a vizsgálatishoz.

Végül azonban csak be kellett mennie, ellenőrizni.

A fogoly most nem várta az ajtóban, egy padlóhoz rögzített ülőkén üldögélt, és a falat nézte. A 2501115-ös a válla fölé tartotta az infobézt, és a szerkezet bemondta: „2501619 AE egyed, halálra ítélve, elkülönítendő”. Azt hitte, hogy rosszul hall, ezért újra a nő feje fölé tartotta az infobézt, de a készülék ugyanazt mondta.

Az őr még soha, senkit nem látott, akit halálra ítéltnek volna. Szinte megbénult a döbbenettől. Tudta ugyan, hogy ilyen ítéletet is lehet hozni, de sem azt nem kellett tudnia, hogy milyen bűnökért jár ilyen ítélet, sem ilyen ítéletet nem hallott még eddig a napig. Tétován állt, egyik lábáról a másikra, és megkérdezte:

- Akarsz futni?

Az elítélt felnézett, megvonta a vállát, és felállt.

- Akár futhatunk is... - azzal előrement, és az őr követte.

A fogoly az udvaron nekilendült, és ezúttal egészen a hatodik kör végéig bírta a futást. Akkor a fal mellé guggolt, és lehajtott fejjel lihegett. Kisvártatva újra felpattant, és futni kezdett. Most azonban már a második kör végén megállt. Az oldalát fogta és összegörnyedt.

- Pihenned kellene, ha még akarsz futni – mondta az őr, olyan reszelős hangon, hogy meg kellett köszörsznie a torkát.

- Nemsokára úgyis pihenek – mondta az elítélt, és furcsán

felnevetett. Az őr tudta, hogy a halálára gondol.

- Csak egy genetikai kód módosítás lesz – mondta az őr.

Mindennapos dolog volt a genetikai kód módosítása. Csak egy csepp vért vettek tőlük, azt módosították, majd visszajuttatták a szervezetükbe. Ezzel átírták a kódjukat. Ennyi volt az egész. A halálos ítéletnél az elítélt biológiai programját lenullázták, és megszűnt élni. Elméletben tudta ezt a 2501115-ös, de még soha nem látott illet.

Amikor az elítélt megszólalt, olyan halkán beszélt, hogy alig hallotta.

- Szóval most így ölnek... – aztán kétségbeesetten felkiáltott: – Nem gondoltam, hogy még mindig ölnek!

Az őr nem értett semmit.

- Mi az, hogy még mindig ölnek? – kérdezte szinte önkéntelenül.

- Tudod, a régi könyvekben, azokban, amikhez nekem nem volt jogosultságom, az emberek folyton egymást ölték. Gyilkolásnak is hívták ezt. A férfiak ölték a férfiakat, ezt háborúnak hívták. Aztán már ölték a nőket és a gyerekeket is a háborúban. Ha háború volt, akkor meg sem büntették a gyilkosokat. Ha nem volt háború, akkor is ölték. A férfiak a nőket, és egymást. A nők a férfiakat, és néha egymást. A férfiak és nők a gyerekeket. A gyilkosokat is legtöbbször megölték. Szörnyű módokon, amiket nem is lehet épp ésszel elképzelni.

- De hát miért? Miért ölték egymást az emberek? – kérdezte elképedve az őr.

- Olyan érzelmekért, amiket ma meg sem lehet érteni. Ölték egymást gyakorlatilag mindenért. Nagyobb földterületért. Azért, mert nem volt egységes nyelv a földön, és a másikkal más nyelven beszéltek. Azért is ölték egymást, mert nem ugyanolyan színű volt a bőrük, a hajuk, a szemük. Tárgyakért, amiket egy sárga fémből készítettek. Vagy olyan csillogó kövekért, amiért ma egy gyerek sem hajolna le. Vásonra festett képekért. Színes papírokért, amit pénznek neveztek, és amiért mindent lehetett kapni cserébe: kenyértől kezdve a házig, a víztől kezdve a közlekedési eszközökig. Minden, de minden elképzelhető, és általunk már elképzelhetetlen dolgot meg lehetett kapni

ezekért a színes papírokért. Ölték egymást az egészségügyi tornáért, amit ők szexnek neveztek. A férfiak egy börtönhöz hasonló helyen őrizték a nőket, hogy csak velük egészségügyi tornázzanak. Ölték, mert egy nő másvalakivel egészségügyi tornázott, mint az akkori szabályok előírták neki. Azért is ölték egymást, mert úgy gondolták, hogy a világot egy, vagy több természetfeletti lény teremtette. Ő birtokolja, és ő irányítja az embereket. Ezeket isteneknek nevezték, hatalmas üres házakat építettek nekik, és akik másféle istenekben hittek, azokat megölték. Minden kellett nekik, ami a másiké, és ha csak úgy tudták elvenni tőle, akkor megölték. Még a szórakozásuk is ez volt. Különböző gyilkosságokról olvastak a könyvekben, és különböző gyilkosságokat néztek a korabeli holovetítő eszközökön. – Az elítéltnak megcsuklott a hangja, és eltakarta a szemét, mintha nem akarná látni a rémséges képeket, amiket felidézett a tiltott könyvekből.

Az őr hitte is, nem is, amiket hallott. Azt elhitte, hogy a tiltott könyvekben olvasta ezeket az elképesztő dolgokat fogoly, de azt nem értette, hogy minek kell ilyen szörnyűségeket rejtő könyveket őrizni.

- Na, gyere, fussunk! – mondta az elítéltnak, és újra nekilendültek. Egyenletes ütemben rótták a köröket, ezúttal nyolc teljes kört tettek meg addig, amíg elfogyott az ereje a fogolynak. Amikor megállt pihenni, a 2501115-ös feltette a kérdést, ami nem hagyta nyugodni:

- Minek őrzik ezeket a könyveket a tudósok?

- Ebből tudják, hogy mit kell másképpen csinálni, mint régen. Látják belőle, hogy mi hová vezetett. Tanulságokat szűrnek le belőle, amit hasznosítanak most, és a jövőben. Ha elfelednék ezeket az ősidőkor eseményeket, akkor esetleg újra kezdődnének azok a dolgok. Ezért nem olvashatják el még az egyetemések sem, a hivatalnokok sem: nehogy újra kezdődjön az, amit végre megfékeztek. Olyan ez, mint a mérge. Aki olvassa, nem tud tőle többé szabadulni. Mindig ezt akarja olvasni.

Az őr ezt végképpen nem értette:

- De hát miért? Miért akarja olvasni, amikor olyan szörnyű?

- Mert izgalmas is. Veszélyes, rémes, de érdekes.

- Mi van benne érdekes?! – Az őrnek fogytán volt a türelme, megfogta az elítélt könyökét, és visszavezette a cellájába. Már csukta az ajtót befelé, amikor meghallotta a választ:

- Mert minden teli van váratlan eseményekkel. Sok minden történhet. Például ott van a szerelem...

Az őr legyintett egyet, és megrázta a fejét. Legszívesebben kirázta volna belőle mindazt, amit hallott. Maga sem értette, miért lett olyan rossz a kedve.

Átadta a szolgálatot, és kinn az utcán végre jobb kedvre derült.

A napsátoron keresztül langyos napsugarak simogatták az arcát, az emberek gondtalanul mászkáltak a zöldellő fák alatt. Senki nem bántott senkit. Senkinek nem kellett félnie sem a jövőtől, sem a másik embertől.

Sajnálattal gondolt az elítéltre, akinek ma leállítják a biológiai programját, és nem találkozik vele többé. Tényleg helyrehozhatatlanul elrontotta magát. Egyetértett a tudósokkal, akik meghozták az ítéletet.

Hazament, és amíg várta a B egyedet, bekapcsolta a holoképernyőt. Először a rezervátumokról nézett egy vágott rögzítést, amin állatkölykök csodálkoztak rá a világra. Aztán meg a gyerekparkból nézett egy vágott rögzítést, ahol a három-öt éves kislányok és kisfiúk játszottak. Futottak, labdázta, építettek, termelőgépek modelljeivel játszottak, készültek az életre, a termelők életére. A 2501115-ös el is határozta, hogy megkérdezi a B egyedet, mit szólna, ha vállalnának egy utódot.

Az infobéze jelezni kezdett. Kicsit álmosan, kicsit fáradtan beleszólt:

- 2501115-ös tessék! – A készülék képernyője sötét maradt és az információközléshez használt személytelen hang azt mondta:

- Váratlan esemény! Kérlek, azonnal gyere be a munkahelyedre!

- Igenis, azonnal megyek! – felelte.

Bekapcsolta a holoképernyő felvevőjét, és mosolyogva rögzítette a B egyednek szánt üzenetet.

- Szia! Nem vagyok itthon, mert visszahívtak a munkahelyemre. A következő találkozásunkra tartogatok

egy meglepetést! – Kikapcsolta a rögzítőt és elindult a börtön felé. – Milyen rendkívüli nap ez a mai! – gondolta, amíg végigment a jól ismert úton.

A munkahelyére érve szolgálatra jelentkezett az ügyeletesnél.

- Mi lesz a feladatom? Miért hívtatok vissza? – kérdezte tőle.

- A 2501619-es ügyében kéretek. Kérlek, gyere a genetikai kód szobába – válaszolta az ügyeletes.

Az őr nem értett semmit, de követte az ügyeleteset, aki kitárta előtte a genetikai kód szobájának ajtaját, de nem ment be vele. Amikor belépett, az ajtó halk kattanással bezárult mögötte.

A 2501619-es volt csak a helyiségben. Csodálkozva néztek egymásra. A fejük felett megszólalt egy hangszóró, és egy ismeretlen hang azt mondta:

- A rutinellenőrzés során, a börtönudvaron készült rögzítéseken a 2501115-ös őr a 2501619-es elítélttel hosszasan beszélget. Válaszolj 2501115-ös, ezeken a beszélgetéseken jutottál-e jogosulatlan információk birtokába? – Az őrnek hirtelen meg kellett kapaszkodnia valamiben, mert remegni kezdtek a lábai.

- Nem, nem jutottam jogosulatlan információk birtokába – összeszedte magát, és válaszolt. Közben félve nézett az elítélltre. A hangszóró most azt mondta:

- 2501115-ös, válaszolj egyenként a következő kérdésekre! Tudod, mit jelent olvasni?

- Igen - mondta az őr halkán.

- Tudod mit jelent az, hogy könyv?

- Igen – suttogta maga elé.

- Tudod mit jelent meggyilkolni valakit? – a 2501115-ös csak bólintott. A hangszóróban az ismeretlen hang azt mondta:

- Jogosulatlan információk birtoklásáért a 2501115-öst halálra ítélem. Tedd a kezedet a genetikai kód módosítóba.

- Az őr a felszólításra automatikusan a géphez lépett. Beletette a kezét, ahogy mindig, tenyérrel felfelé. Egy pici szúrást érzett az ujján, aztán pár perc múlva egy másikat. Kihúzta a kezét a gépből, tett egy lépést az ajtó felé, és

összeesett. Arccal felfelé, semmibe révedő szemekkel feküdt a földön.

- Megöltem, a szavaimmal öltem meg! – gondolta a 2501619-es elítélt, és elégedettség töltötte el. – Hogy undorodott tőlem, amikor elmeséltem neki, mi van a tiltott könyvekben! Na, most undorodj, ha tudsz!

- 2501619-es elítélt, tedd a kezedet a genetikai kód módosítóba! – szólalt meg ismét a hangszóró.

A fogoly odalépett, és diadalmas mosollyal az arcán dugta be a kezét a gép nyílásába.

A bűnözés vége

Az új börtönparancsnokot nem ismerte senki. Amikor a miniszter tegnap kinevezte, a Parancsnokságon mindenki azt kérdezgette a kollégáitól: ki ez az ember? Nem találtak róla semmit, sem a kinevezését tudató hivatalos közleményben, sem az interneten.

Nem volt szakmai múltja, eddig nem volt rendfokozata. Mintha a semmiből lépett volna elő.

Az első munkanapján, reggel fél hatkor beállt a kocsijával a Központi Börtön főépülete előtt a parkolóba, és még egy darabig nézelődött. Figyelte a lassan érkező, álmos szemű őrköt, a nappali váltást, szemrevételezte az épületet. Aztán kiszállt az autójából, bezárta, és átsétált a parkolón. Bement a kis vaskapun a szépen gondozott előkertbe, átsietett rajta, felment pár lépcsőfokot, majd belépett a hatalmas fakapun. A kapuügyeletes a fülkéje előtt állt. Ránézett a civil ruhás ismeretlen emberre, és unottan megkérdezte:

- Mi tetszik?

A parancsnok azonnal támadásba lendült:

- Mi nem tetszik? Például az, ahogyan az új parancsnokát fogadja!

Az őrmester elsápadt, automatikusan vigyázzba vágta magát, tisztelgett, és mondta az előírt szöveget:

- Parancsnok úrnak jelentem az éjjel rendkívüli esemény nem történt!

Aztán csak állt, állt, várta a szokásos választ, de az új parancsnok is csak állt, és várt. Egy darabig egymást nézték, aztán a parancsnok ráförmedt:

- Na mi lesz? Beenged végre?

A kapuőr teljesen megzavarodott.

- Igen, persze, nem, nem lehet, várnia kell, sajnálom - makogta.

Beugrott a fülkébe, felkapta a telefont, és kért egy kísért a parancsnok részére. Gondolatban százszor elátkozta a véletlent, hogy pont neki kell ma szolgálatban lennie reggel. Aztán összeszedte magát. Elkérte a személyi kártyáját,

fémkeresővel átvizsgálta a belépni szándékozó parancsnokot, majd átadta a belépési engedélyt, azzal, hogy tűzze a ruhájára.

- Csak ma, amíg nem lesz belépőkártyája - mondta bocsánatkérően. Az új parancsnok pókerarcra nézett rá, nem szólt semmit. Kitűzte a ruhájára a belépési engedélyt. A kapuügyeletes megkönnyebbült, amikor megérkezett a kísérő.

Ahogy átlépték az első kaput, valami enyhe bűz csapta meg a parancsnok orrát, aztán amikor a második fémkapun is beléptek, a bűz fojtogatóvá erősödött. Ilyenkor reggel, amikor kinyílnak a zárkák, kiömlik a folyósókra, és mindent ellep ez az átható szag, a széklet, vizelet, a mosdatlan testek kipárolgása. Megtölti a folyósókat, lépcsőházakat, szinte fuldoklik tőle, aki nem szokta meg. A parancsnok elsápadt, az őt kísérő tiszt lelassított, oldalra lépett, felkészült a legrosszabbra, hogy az új főnök mindjárt elhányja magát. A parancsok előkapott egy papír zsebkendőt, és az orrára szorította. A kísérő tiszt úgy tett, mint aki nem látja.

Felkísérte a börtönparancsnoki irodába, és átadta a titkárnőnek, az bekalauzolta a tegnap nyugállományba helyezett eddigi parancsnokhoz, aki éppen a személyes holmiját szedte össze. Az új parancsnok körülnézett a tágas irodában, ami mátol az ő munkahelye lesz. Megnézte a régi hatalmas íróasztalt, a bőr ülőgarnitúrát, a zárható könyvszekrények sorát a fal mellett, az olcsó szőnyeget a linóleummal borított padlón.

A régi parancsnok bosszankodott. Azért jött be ilyen korán, mert nem akart az utódjával találkozni. Még mindig nem tért egészen magához a tegnapi nyugállományba helyezéstől. Nem történt semmi rendkívüli esemény, nem volt börtönlázadás, fogolyszökés, semmi... Mégis leváltják. Ki a fene ez a macskajancsi, akinek ilyen sürgősen a helyére kell ülnie?

Igaz, hogy őt előléptették, és a teljes fizetését megkapja nyugdíjként, de mi a nyavalyát fog csinálni egész nap? Az ő szakmai múltjával, az ő eredményeivel, ezt megtenni vele! Tegnap egész este tombolt. Szegény felesége minél jobban

csitította, ő annál jobban őrvöngött! Most meg itt ez a ki fia borja, és ahelyett, hogy szabályosan jelentkezne – elvégre ő a rangidős – csak bámul rá. Mi az ördögöt akar?

- Parancsnok úr? – szólította meg végre kelletlenül, mintha a fogát húznák.

- Jöttem átvenni a börtönt.

Az új parancsnok választótól a régi parancsnok majd hanyatt esett. Ez nem egy új autó, amit át kell venni! Normális esetben, akit parancsnoknak kineveznek, már olyan szakmai múlttal rendelkezik, hogy tisztában van vele, hogyan működik egy börtön. Ezt nem lehet egy óra, vagy egy nap alatt „átadni”.

- Kilencor állománygyűlés a tiszteknek. Majd ott Ön elmondja az instrukcióit – válaszolta, azzal hátat fordított az utódjának, és tovább folytatta a pakolást.

A parancsnok – nem kíváncsi vendégnek érezve magát – még álldogált néhány percig, aztán visszament a titkárságra. Kért egy kávét.

A titkárnőt ette az aggodalom tegnap óta, hogy az új parancsnok új titkárnőt is hoz magával. Készségesen leültette az új főnököt, elkészítette neki a legjobb kávét, amire csak képes volt, és kedvesen mosolygott rá. A főnök megitta a kávét, aztán megkérdezte:

- Kivel beszélhetnék a börtön ügyeiről? – A titkárnő meglepetésében majdnem elejtette a kávésszervizt, aztán megnyugodott. Ja, ha ez ilyen zöldfülű, akkor neki nincsen félnivalója egyelőre.

- A parancsnokhelyettes úr mindenben a segítségére lesz Önnek – mondta készségesen.

Gyorsan a telefonhoz lépett, és szólt a parancsnok helyettes titkárnőjének, hogy a parancsnok úr várja parancsnokhelyettes urat.

A parancsnokhelyettes olyan gyorsan megérkezett, mintha eddig az ajtó előtt állt volna.

Tisztelegett, és szabályosan megszólította a feljebb valóját:

- Ezredes úr!

- Köszönni nem tud?! – förmedt rá az új parancsnok. A parancsnokhelyettes elvörösödött, és kényszeredetten mondta:

- Parancsára. Jó napot kívánok.
- Magának is – érkezett a megdöbbenő válasz.
- Menjük a maga irodájába, az enyém még foglalt – mondta az új parancsnok.

Az ajtónál megint volt egy kis keveredés, mert amikor előre akarta a főnökét engedni, az újra csak ráförmedt:

-Menjen előttem, nem tudom hová kell mennünk!

Két lépéssel a szomszédos irodához értek. A parancsnokhelyettes kinyitotta az ajtót a főnöke előtt, de nem lépett be csak utána. Amikor végre leültek, egymással szemben, a kopott tárgyalóasztalnál álló kényelmetlen fa székekre, alaposan szemügyre vette az új parancsnokot. Még ültében is látszott, hogy milyen alacsony. Ez már magában is elég baj – gondolta -, mert ezt általában agresszivitással szokták kompenzálni a férfiak. A vadonatúj öltönye úgy állt rajta, mint tehénen a gatyá. Látszott, hogy nemcsak hozzáidomulva nincsen a ruha, hanem kényelmetlenül is érzi magát benne. A fémkeretes szemüvege mögött nyugtalanul járt ide-oda apró szeme, kialvatlannak látszott, amin a sebtében elvégzett borotválkozás nyomain sem sokat javítottak. Elöl az egyik szemfogán fémkoronát viselt, ami meg-megcsillant beszéd közben. Első látásra ellenszenvesnek találta az új főnökét. Magában már az áthelyezési kérelmét latolgatta egy másik börtönbe, ahol talán végre ő lesz a parancsnok.

A beszélgetésük olyan volt, mint a süketek párbeszéde. Az új parancsnok semmit sem konyított a szolgálati szabályzathoz, a büntetés végrehajtás jogszabályaihoz, a börtönök működéséhez. Minden, amit kérdezett, és mondott erről árulkodott. Miközben úgy tűnt, mintha ezekért a hiányosságaiért őt tenné felelőssé, de legalábbis nehezményezné a hozzáértését. Megkönnyebbült, amikor eljött az állománygyűlés ideje, és véget ért a beszélgetésük, amit inkább vallatásnak lehetett volna nevezni.

Az új parancsnok az állománygyűlésen is úgy viselkedett, mint elefánt a porcelánboltban. A helyettese biztos volt benne, hogy az egész tisztii állomány nevet rajta, és aggodalommal tekint a vele való együttműködés elé.

Néhány hét alatt kiderült, hogy felesleges volt az

aggodalom, mert a parancsnok a lehető legkevesebb időt töltötte az épületben, és amikor benn volt, akkor is minden munkát a parancsnokhelyettesre hagyott. Gyakorlatilag úgy viselkedett, mintha egy vendég lenne, akinek nem sok köze van az itt folyó őrzési, nevelési, oktatási, és rabmunka feladatok ellátásához. Az egyetlen dolog ami érdekelte, az a rabok egészségügyi ellátása volt.

Már a második napon hívatta a börtönorvost.

A börtönorvos magas, vékony, ideges ember volt. Nemrégien meggyűlt a baja egy elítélt halála miatt, aki gyomorfájással jelentkezett vizsgálatra. Bevetetett vele egy savlekötő tablettát, de az elítélt még azon az éjjelen meghalt. A boncolás szívinfarktust állapított meg a halála okaként. A kollégák ugyan a szokásos módon eltusolták az esetet, de valahogy mégis kiszivárgott, még az elítéltek is tudomást szereztek róla. Ő az egyik ápolóra gyanakodott, akit éppen akkor rúgatott ki, mert rájött, hogy pénzért árulja a nyugtatókat a raboknak.

A parancsnok hellyel kínálta, ő maga azonban állva maradt. Furcsa volt, hogy doktorúrnak szólítja őt, nem pedig a rangját mondja, ahogyan a szabályzat előírja. Unott arccal végighallgatta az orvosi beszámolót az elítéltek egészségügyi problémáiról, amiket részben kintről hoztak, részben a börtönben szereztek. Az unott arcot az undor váltotta fel, amikor a HIV pozitív fogvatartottakkal kapcsolatos problémákra tért át. A beszámolója alatt a parancsnok fel-alá járkált az irodában, néha megállt előtte, és az arcába bámult. Semmihez nem fűzött semmilyen megjegyzést. Amire a beszámolója végére ért kényelmetlenül feszengett a széken, alig várta, hogy felállhasson végre. Amikor azonban megszólalt a parancsnok, mégiscsak jobb volt, hogy ült.

- Jól érzi magát itt? – kérdezte tőle.

Hirtelen azt sem tudta, hogy mit válaszoljon erre.

- Parancsára! – hebegte sután.

- Válaszoljon rendesen! Itt akar ezután is dolgozni? Hallottam egyet, s mást arról a félrekezelt szívrohamosról...

- Szívroham bármikor kialakulhat, amikor én megvizsgáltam még semmi jel nem utalt rá...

- Hagyjuk a halandzsát! Láttam az anyagot, maga nem vizsgálta meg! Doktorúr...

Az utolsó szót gúnyosan megnyomta az új parancsnok. Az orvos elvörösödött és izzadni kezdett. Te jó ég! – gondolta magában – Ennek soha nem lesz vége?

- Nos doktorúr választhat, vagy a katonai bíróság, vagy együttműködik velem egy szigorúan titkos akcióban, amiről soha, senkinek nem beszélhet, még álmában sem!

A parancsnok tudta jól, hogy a doktornak nincsen választása. Elégedetten hallgatta a sarokba szorított orvos választát:

- Parancsnok úr! Az együttműködést választom!

- Rendben! Még valamit tudnia kell: ha kiszivárogoz valami erről az akcióról, az a nap, amikor ez kiderül, az lesz a lánya és az unokái halála napja.

A börtönorvos összerándult, hirtelen sokkal idősebbnek látszott a koránál.

- Engem e miatt az akció miatt helyeztek ide! A sikere azonban magán múlik! Tudja, hogy ez mit jelent? – folytatta a parancsnok – Azt jelenti, hogy nem léphet ki ebből a dologból soha!

Az utolsó szó most ostorként csattant.

A parancsnok egy kis fehér dobozt vett elő a zsebéből. Nem volt rajta felirat. Letette az asztalra.

- Mától kezdve nagy hangsúlyt helyezünk a szabadulók egészségi állapotának megóvására. Az állomány feladata lesz a rabokat tájékoztatni a kint rájuk leselkedő járványokról. Madárinfluenza, sertés influenza, kerge marhakór, kerge kacsakór, macskanátha, kutyanátha, meg az összes többi háziállat... A szabadulókat mind ellen beoltjuk.

Az orvos érdeklődve nézte a parancsnokot:

- Egy új vakcinát tesztelünk, ami minden járvány ellen véd?

A parancsnok felnevetett:

- Nincsen ilyen vakcina! Maga aztán igazán tudhatná... Csak ezt kell mondanunk! Nagy különbség!

- Mit adunk be akkor a szabadulóknak? - intett a doboz felé az orvos.

A parancsnok felemelte a dobozt, kinyitotta a tetejét, és az

orvos elé tartotta. A dobozban rizsszemnyi méretű, diódákhoz hasonló kis szerkenyűk voltak, átlátszó műanyag tokban.

- Bio-chip! Ezt adjuk be. Mindennap bekérem a másnap szabadulók listáját. Mindenkinek lesz egy személyre szabott chipje, amit a bőr alá juttat ezzel a tűvel.

Azzal a parancsnok elővett a zsebéből egy másik dobozt, amiben egy üreges, hegyes végű tollhoz hasonló injekciós tű volt.

- Ide, a tű végébe kell behelyezni a chipet, aztán a bőr alá juttatni. A szokásos helyre, ahová általában a védőoltásokat adják. A felkarban jó lesz! Arra vigyázzon, hogy mindenki a saját azonosítóját kapja! Asszisztencia nélkül oldja meg!

- Mire jó ez az egész? – kérdezte az orvos.

- Nyomkövető! Rádiófrekvenciás azonosító. Mint az autókon a GPS! Itt teszteli a gyártó ezeket a jeleket felfogni képes, alacsonyan szálló műholdakat minálunk. Azok segítségével ezután mindig tudjuk, hogy hol vannak éppen a rossz fiúk. Nem tudnak elbújni előlünk! Olyan gyors lesz a bűnfelderítés, hogy még haza sem ér a következő bűncselekménye után, már várják a rendőrök.

- Ők is be lesznek avatva? – érdeklődött az orvos.

- Mit képzelsz? Á dehogy! Ők csak megkapják a fülest egy névtelen feljelentőtől. Minden nap várom az irodámban kora reggel. Megkapja az aznap szabadulók bio-chipjeit, és szabadulásuk előtt beülteti nekik.

- És ha kiveszik utólag?

- A többség észre sem veszi, hogy valami van a karjában. Majd azt hiszik, hogy bedagadt egy kicsit az oltás. Ha valaki mégis piszkálni kezdené, reményeink szerint azt is érzékeli a műhold, és mi tesszük, amit kell! Maga azzal ne törődjön! Az orvos bólintott, és a parancsnok végre elbocsátotta.

Ettől a naptól kezdve reggelenként magához rendelte az orvost, aki beültette minden szabaduló karjába a bio-chipet, miközben úgy tett, mintha védőoltást adna. Mindenki megkapta, a pénzbüntetést nem kifizető, a közlekedési bűncselekményt elkövetők, a gazdasági bűnözők, a tolvajok, rablók, gyilkosok, mindenki, aki a börtönből szabadult. Még az előzetes letartóztatásból szabadulók is.

Nem telt bele pár hét, és a beültetett bio-chipek segítségével egyre többen kerültek újra letartóztatásra. Hiszen még a tisztességes embereknek is kevés volt a munkahely, nemhogy azoknak, akik a börtönből szabadultak, és priusszal próbáltak állást keresni. Már ha egyáltalán próbáltak... A tolvajok, betörők inkább abban bíztak, hogy most több szerencsájük lesz, nem kapják el őket. Szinte el sem akarták hinni, hogy milyen hamar lebuktak újra. A bizonyítékokkal sem volt probléma. A börtönfodrászatban minden hajvágásnál félre tették az elítélt hajának egy részét, amit a helyszínen ügyesen elhelyezve most bizonyítékként lehetett használni. Esetleg a letartóztatásnál a ruhájukból is sikerült néhány apró szövetdarabot letépni, ami szintén bizonyítékként szolgálhatott. Hamar megteltek a fogdák, a zsúfoltságtól fulladoztak a börtönök, a bíróságok leterheltsége egyre nőtt, nem tudtak lépést tartani a felhalmozódott ügyekkel.

Kénytelenek voltak szelektálni, és csak a legsúlyosabb bűnök elkövetőit előzetes letartóztatásba helyezni. A többiek szabadlábon várták az ítéletet, miközben sokan újabb bűncselekményeket követtek el.

A megoldást a kísérlet továbbfejlesztése hozta, amikor a beültetett bio-chipnek nem csak a sugárzását fogták, hanem fordított üzemmódban rádióhullámokkal kezdték el bombázni.

Mivel a chip rovátkáiba az emberi szövetek beépültek, a rádióhullámok elérték az idegpályákat. Ez a legkülönbözőbb hatással volt a chipek viselőire. Voltak olyanok, akik lépten-nyomon elaludtak, mások dührohamot kaptak, vagy kontrollálatlan mozgásokat kezdtek el végezni. Olyanok is voltak, akik megvakultak, vagy leállt a szív működésük. A kezdeti bizonytalansági tényezőket gyorsan kiküszöbölték. Nagykapacitású számítógépek elemezték, hogy mekkora sugárdózis milyen hatást váltott ki. Így szabályozni lehetett, hogy melyik chip hordozót milyen módon iktassák ki.

Aki éppen autót vezetett: az elaludt az autópályán. Aki egy tóban fürdött: az kontrollálhatatlan mozgásokat végzett, amíg megfulladt. Aki a tévét bámulta naphosszat, ott jöhetett a szívleállás. Először csak a kemény fiúknál

alkalmazták, aztán a nagyítéleteseknél – ők olyan bűncselekményt követtek el, amiért öt évnél több börtönbüntetés járt volna -, később a visszaesőknél, aztán már válogatás nélkül...

A Központi Börtönbe kezdtek átszállítani mindenkit, aki éppen az ország más börtönéből szabadult volna. Mindenki megkapta a chipet. Aztán már csak idő kérdése volt...

Pár év alatt jelentősen lecsökkent a társadalom bűnözői rétege. Az újságok szalagcímei börtönbezárásokról, naprakész bíróságokról, a bűnözés végéről harsogtak.

Ekkor merült fel a gondolat, hogy a betegeket, a fogyatékosokat, a munkanélkülieket, és a nyugdíjasokat is kötelező, ingyenes, kombinált influenza védőoltásban kell részesíteni.

Az érdemei elismerése mellett nyugállományba helyezett börtönparancsnokot, kis termete ellenére, három markos ápoló fogta le, amíg megkapta a védőoltást...

Valtos strand

A férje megmozdult a mellette levő napágyon. Csilla felnézett a könyvből, amit olvasott.

- Bemegyek úszni – intett a férje a tenger felé. - Te nem jössz? – kérdezte és felállt.

- Menj csak, én majd később fürdök, még nagyon süt a nap, én meg még hófehér vagyok – felelte az asszony, és letette a könyvet a napágya melletti kis asztalkára.

Nézte, amint a férje a tenger felé indul.

Ahogy a napernyő árnyékából kilépett, a forró homokon ugyancsak szedte a lábait. A tengerhez érve fürgén belegázolt, aztán megállt, szoktatta magát az elsőre hidegnek tűnő vízhez. Lépésről, lépésre haladt beljebb, beljebb az egyre mélyülő vízben, és közben locsolta a felsőtestét, hogy az is lehűljön. Majd elfeküdt, és úszni kezdett befelé. Hamarosan csak egy fekete pont látszott belőle a csillogó kék vízen.

Csilla feljebb állította a napágy fejrészét, hogy ülőhelyzetben kényelmesen nekitámaszkodhasson, és kedvtelve nézett körül.

Körülötte a homokos, nagy strandot betöltő színes napernyők széle libegett a tenger felől fújdogáló enyhe szélben. Hétköznap lévén az ernyők alatt sorakozó napágyak nagy része üres volt. A foglalt ágyakon, a színes törölközőkön elnyúló emberek is olvastak, napoztak, szundikáltak a déli forróságban. Csend és nyugalom volt a nagy strandnak ezen a részén, távolabb a városkától, közel a jacht kikötőhöz.

A kék tenger vakítóan szikrázott a napsütésben. A távolban, a tengerben lévő apró szigetek között, fel-feltűnt egy vitorlás, néha egy kiránduló hajó. Elhaladtak a tágas öböl mellett, és az általuk keltett nagyobb hullámok csak hosszú percek múlva sodródtak ki locsogva a partig, meghintáztatva a színes gumimatracokon fekvőket és az úszkálókat.

Az öböl bal oldalán, a távolban, Parga városka domboldalra

épült hófehér házai, és a piros háztetők látszottak a zöldellő fák között. Mellettük egy sziklás domb tetején hatalmas erődítmény rendszer romjai uralták a várost és a tengert.

A tágas öböl jobb oldalán hófehér jachtok ringatóztak a vízen, bevont vitorlákkal. Néha egy-egy csónak indult el róluk, vagy vizibiklikken ülők kerülték meg őket. Mögöttük kiemelkedett a szárazföld vízbe nyúló karéja, olívaligetek és citrus ültetvények borították a dombot. A fák között, a domboldalon néhány ház látszott. Lenn a domb aljánál, a parton, a jacht kikötő körül, embernél magasabb leánderbokrok fehér és piros virágait ringatta a meleg szél.

Csilla boldogan elmosolyodott, ezúttal igazat írt a többnyire túlzó jelzőket használó útikönyv. Parga valóban a legszebb fekvésű városka a nyugati görög parton.

A Valtos strand tágas öble az átlátszóan tiszta vizével, a parton a puha homokkal, a mögötte hullámozó sötétzöld dombokkal festői látvány volt. Annál is inkább, mert a partrészt még nem építették be szállodákkal.

Kiegyenesedett ültében és körülnézett a fodrozódó, csillogó vízen. A férjét kereste a tekintetével, de sehol sem látta. Egy pillanatra becsukta a szemét, hogy pihentesse.

Amikor kinyitotta a szemét, szinte kővé vált a rémulettől. A strand, ahol még egy pillanattal előbb pihent, eltűnt.

A napágya egy, a körülötte levő végtelen, szürkés színű óceánból kiemelkedő, víztől csúszós, kopár sziklatömb tetején billegett. Amerre a szeme ellátott csak víz és víz volt mindenütt körülötte, hatalmas fortyogó, tajtékzó hullámokkal, amik időnként átcsaptak ezen a sziklatömbön is. A levegő olyan forró volt, hogy szinte égette a tüdejét és nehéz, fullasztó szagokkal volt terhes.

Csilla görcsösen markolta a napágy alumínium keretét, amikor átcsapott a sziklatömbön a következő hullám teteje. A víz langyos volt és eléggé bűdös, csurom vízzé áztatta az egész ágyat, fürdőlepedőstől, Csillástól, de szerencsére a billegő napágya a helyén maradt, nem sodorta le a tengerbe.

Ahogy a hullám elvonult, a sziklatömbön, a napágy körül átlátszó, kocsonyás, medúzákhoz hasonló lények tömegét

hagyta, és néhány nagy tengeri csillagot. A kisebb hullámok megtörték a sziklatömb körüli mészkő zátonyokon, és medúzák tömegei ringtak a felszínükön. Most már rájött, miért olyan fullasztóan bűdös a levegő körülötte.

Kétségbeesetten nézett körül, valami biztonságosabb és szárazabb hely után kutatva a szemével, amikor a háta mögül ahhoz hasonló zaj hallatszott, mint mikor a viharos szél a hajóvitorlákat csattogtatja.

Ahogy hátranézett, a sárgás színű égen, egy hihetetlen vörösesbarna lényt látott a levegőben közeledni. A lény két oldalán hatalmas háromszög alakú bőrszárnyak csapkodtak, ezek okozták a zajt. Egy-egy szárnya megközelítette az egy méter hosszúságot és a teste is körülbelül ugyanakkora volt. Pillanatokon belül ügyesen leszállt a sziklára, megtámaszkodva a rövid és izmos hátsó lábain, amik három karomban végződtek. Aztán, valahogy „kifűzte” a sokkal hosszabb mellső végtagjainak a karmait a szárnyából. A bőrszárnyait összezárta a hátán, és a szabaddá vált mellső végtagjaival is megtámaszkodott. Ijesztően nagy koponyájában kitátotta a hatalmas száját, és falatozni kezdte a sziklán szétszóródott tengeri lényeket. Hosszú, hegyes farkával, aminek a vége előtt egy szív alakú kitüremkedés volt, elégedetten csapkodott a háta mögött.

Csilla nagy levegőt vett, hogy sikoltozni kezdjen a rémülettől, amikor valami nekiütődött az ágya szélének. Amikor odapillantott, a forró és bűdös levegőt csak sóhajtván tudta kiereszteni a száján. Amíg a háta mögé nézett, a sziklára egy újabb lény érkezett. Lassan mászott a falatozó repülő szörny felé, és közben hozzáért Csilla napágyához. Az új jövevényről már Csilla is tudta, hogy egy krokodil. Ugyan a farka vége egy hal farkára hasonlított, nem volt csontpáncélja, a feje keskenyebb volt és a szája hosszúkásabb, de határozottan egy krokodil volt. Két és fél méter hosszú éhes krokodil lökte meg a napágyát. Csilla egész testében reszketve lehunyta a szemét, nem akarta látni, hogyan fog bekövetkezni számára az elkerülhetetlen vég. Rettegve várta a hasogató fájdalmat, amikor ráveti magát valamelyik a két ragadozó közül, de nem történt semmi!

Illetve valami mégis történt, ahogy halálra váltan, csukott szemmel, reszketve kapaszkodott törékeny mentsvárába, a napágyába. A tenger harsogása elcsendesült, nem érezte magán a fel-felcsapó vízpermetet, és a szelet, viszont mintha még sokkal bűdösebb lett volna és még melegebb. Érezte, hogy az izzadság előnti minden porcikáját, és csordogálni kezd rajta. Valami döngicsélni kezdett a füle mellett és szinte önkéntelen hessegető mozdulattal kapott oda és nyitotta ki a szemét.

A szikla és körülötte a végtelen tenger eltűnt.

A napágya a szárazföldön állt, szemben egy tó, vagy öböl látszott, aminek a partját növények borították. Egy pálmaserű fát látott, különböző nagyságúra nőtt páfrányokat, ritkás, magasra nőtt fűcsoportokat, kidőlt fák korhadó törzseit és közöttük egy - egy barna dombot.

A tó, vagy öböl körül, félkörben, kopár hegyek magasodtak, néhány fenyőfához hasonló növény nőtt csak a sziklák között. Az elképesztő nagyságú, légynek látszó rovar, ami a fülébe zümmögött, leült a napágy mellett egy kisebb páfrányra, így jól megfigyelhette hatalmas szemeit, két erezett hártyás szárnyát és folyton tapogatózó, szívogató ormányát is.

A víz partján valami mozgást vett észre, és elhűlve látta viszont a könyvek illusztrációiból jól ismert dinoszauruszokat. Ezek azonban nem rajzolva voltak. Kisebbek voltak, mint ahogyan azt a múzeumban összerakott csontvázuk alapján valaha is elképzelte, csak olyan másfél métereseek, és serényen dolgoztak mind a ketten. Kerek gödröt ástak mellső végtagjaikkal a puha földbe és az egyikük meglepő gyorsasággal tojásokat kezdett tojni az elkészített fészekbe. A másik, mint egy őrszem nézelődött mellette, és amikor Csilla úgy érezte, hogy őt nézi, akkor megtapasztalta, hogy mit jelent a valóságban az a mondas, hogy „feláll a szőr a hátán” a félelemtől.

Hát még amikor az őrszem szaladni kezdett feléje! Épp azon volt, hogy felugrik a napozó ágyáról és elfut, amikor a dinoszaurusz megállt és ráugrott valamire. Amikor

felegyenesedett, egy megtermett patkánynak látszó szőrös állat kapálózott a szájában. A dinoszaurusz visszafutott a másikhoz, aki közben befejezte a tojások lerakását és gondosan betakarta a fészket földdel. A kis szőrös állatot elégedett csámcsogással közösen falták fel, majd villámgyorsan eltűntek a szeme elől a vízparton, az ellenkező irányban.

Mire Csilla leküzdötte feltörekvő hányingerét, a fészket máris ellepték a patkányszerű szőrös állat rokonainak kisebb-nagyobb példányai, és sebesen kaparták ki az elrejtett tojásokat. Ott helyben falták fel őket.

Egészen addig tartott a dínótojás lakoma, amíg a bozótból rájuk nem rontott egy nagyobbacska kutya méretű, medvére hasonlító, de hosszú, egyenes farkat viselő jószág, s el nem kapta közülük az első példányt. Akkor a többi visítva szétszaladt és a társukkal együtt a tojás lakomát is ott hagyták neki.

Csilla néhány dobbanást hallott, hatalmas reccsenések kíséretében, és rengeni kezdett a föld a napágya alatt. Aggodalmasan fürkészte a hang forrását, és hinni sem akart a szemeinek, amikor a vízparton szétszórtan levő barna dombok megemelkedtek és lábra álltak. Mindegyikből egy-egy öt méter magas és kilenc méter hosszú dinoszaurusz lett. A hústornyok hátat fordítva a pihenőhelyüknek, hatalmas lépteikkel egyenesen Csilla törékeny napágya felé gázoltak, az aljnövényeket tépegetve.

Na, kellett nekem kicsinyelni a tojásrakókat, - gondolta az asszony, és már ott is tornyosult a szeme előtt az egyik monstrum. A bőre hemzsegett a férgektől, a legyekről és iszonyú szagot árasztott. Csillának már csak annyi ideje volt, hogy lehunyja a szemét, hogy legalább ne lássa a ránehezedő hatalmas lábat. Várta a földbedöngölő fájdalmat, de nem történt semmi!

Hűvösebbnek kezdte érezni a bőrén a levegőt és néha, néha egy enyhe fuvallat is megcsapta, ami kellemes vízszagot hozott. Máskor meg förtelmes bűz csapott az orrába. Hullámok morájával keveredő cuppogó és fröcskölő hangokat hallott, közte morgásokat, visításokat közvetlen

közelből. Óvatosan, előbb résnyire nyitotta a szemét, majd a látványtól tágra meresztette.

A napágya szerencsére még mindig a szárazföldön állt, az előbb távolinak látszó vízpart azonban sokkal közelebb volt most hozzá. Már biztos volt benne, hogy egy tengeröblöt lát. Eltűntek a partról a pálmászerű fák, a páfrányok, és füvek. Csak apróbb-nagyobb köveket, s a tenger hordalékait látta maga körül a földön. Na és a hordalékok között, egészen közel hozzá, mindössze néhány méterre erőteljes testalkatú, zömök, csupa izom, szőrös, nagy gorillákra hasonlító élőlények kutattak.

Tőlük származott a visító és morgó hangok egyvelege. Csilla óvatosan hátranézett, ügyelve, hogy ne csapjon zajt. Amikor a háta mögött, vagy öt méterre, megpillantotta a zölden ringatózó nádist, úgy gondolta, hogy ott sokkal nagyobb biztonságban lenne, mint a nyílt parton, a napágyán.

Lassan mozdult, elszántan lecsúsztotta a lábait a napágy egyik oldalán, le akarta tenni a földre. De a föld nem volt sehol. Mintha egy szakadékba lógna le a lába, úgy érezte. Visszahúzta a lábait az ágyra, lassan hasra fordult és a kezével próbálta elérni a nagyon is szilárdnak látszó földet. De a keze nem tapintotta a köveket, a fadarabokat és kagylóhéj töredékeket, amiket pedig a szemével látott. Akárhogyan is nyújtogatta utánuk a kezét, csak a semmit markolta.

Visszatornázta magát ülőhelyzetbe és megnyugodva látta, hogy a parton keresgélők ügyet sem vetnek rá. Talán nem is látnak engem! - gondolta reménykedve. Aztán még egy megállapítást tett: Nem szállhatok le a napágyról, mert lezuhanok valami úrbe... Itt kell maradnom.

Abban a pillanatban önkéntelenül megmerevedett. Az egyik élőlény egyre közelebb és közelebb jött hozzá. A szemeivel ugyan a földet pásztázta, és fel- fel kapott néha valamit, amit gyorsan a szájába tömött, de közben odaért Csillához. Már ott szuszogott mellette. Azt is látta, hogy ennivalót keresgél a hordalékok között. Barna és szőrtelen kezeivel kis rákokat, apró medúzákat kapott fel a földről és a szájába tömte, megrágta őket és már nyelte is le. A bűdös szagtól,

ami áradt belőle, jobban felkeveredett az asszony gyomra, mint a látványtól.

Csilla kimeredt szemmel várta, hogy mi lesz, ha a gorilla odaér egészen. Nem mert megmozdulni, nem mert sikítani, sem elszaladni.

Az állat azonban ügyet sem vetett rá, megkerülte a napágyát, amikor odaért, és letelepedett mellé egy nagyobb kőre, olyan közel, hogy ha kinyújtja a kezét, megérinthetette volna.

Csak lassan csillapodott Csilla őrült szívverése, csendesen lélegzett és nem merte a szemét levenni a szomszédjáról.

Ahogy közről figyelmesen nézte, meglátta, hogy nem gorilla. A rengeteg szőr rajta nem a sajátja. Valami állat, vagy állatok lenyúzott, szőrös bőr darabjai voltak ráerősítve a hátára és a mellkasára, amik lelógtak a térdéig. Most, hogy ült, oldalán kilátszott a saját barna bőre, amit ritkás, rövid vörösesbarna szőr borított, ugyanúgy mint a lábát, és a hosszú karjait, amiket összefont a térdén maga előtt. Az is kiderült mitől olyan bűdös. A magán viselt állatbőrök vastagon be voltak kenve valamivel, ami most közről határozottan ürüléknek látszott. Talán valami nagy vadállat ürüléke, hogy elriassa vele a többi - spekulált rajta önkéntelenül Csilla. A furcsa parfümből a fején lévő hosszú hajra is kent, ami lelógott a hátára. Szinte nem is látszott, hogy hol végződik a saját haja, és hol kezdődik a magán viselt állatszőr.

Ez egy ember. Ez egy őseember – ismerte fel Csilla a szomszédját.

Az őseember körbe-körbe nézelődött. Előreugró homloka alatt meglepően nagy és kerek szemei voltak. Az orra kicsi volt, nagy orrnyílásokkal, nem domborodott előre sem a szája, sem az álla, szinte lapos volt az arca. Hol a többieket nézte, akik a parton keresgéltek, hol a háta mögé figyelt.

Csilla is körülnézett. Megnézte a tágas kék vizű öblöt, a környező zöld hegyeket, amiket sűrűn beborítottak a lombos fák, és ráébredt, hogy most is a Valtos strandon van. A hegyek ugyan még magasabbak, és nyoma sincs sem a várnak, sem a városkának, de már ráismert a helyre. Szóval itt voltam végig, ezen a helyen. Csak valahogyan

visszamentem az időben. Biztosan álmomban – gondolta Csilla és végre megnyugodott.

Megnézte a parton kutató többi ősembert is, tizenötöt számolt össze belőlük. Mindegyik ugyanúgy nézett ki, mint az, amelyik mellette üldögélt. Szaporán kutattak élelem után, beleértve a víz szélén lévő kisebb halakat is, amiket megdöbbszerű ügyességgel kaptak el a puszta kezükkel, és tömtek be azonnal a szájukba.

Voltak közöttük kisebbek is, akik távolabb, visítva fröcskölték egymást a tengerbe gázolva. Nyugalma azonban csak néhány percig tartott.

A mellette ülő ősember felpattant a helyéről, és vérfagyasztó hangon üvölni kezdett. A vízben lévőek egy emberként átvették a fülhasogató üvöltést, kirohantak a partra és felkapkodták a földről a kezük ügyébe kerülő kövek közül a nagyobbakat, és elkezdték őket Csilla felé hajigálni.

Csilla önkéntelenül hasra fordult és a kezét a fejére kulcsolta, hogy védje magát a kőzáportól, amiből néhány már az ágya szélén koppant.

Ahogy hasra fordult, megpillantotta azt, ami kiváltotta a kőzáport.

Egy nagyra nőtt oroszlán bukkant elő a nádasból. A teste nagyobb volt, mint ahogy azt egy oroszlántól elvárnánk, a feje nyújtottabb, a fülei kisebbek, a lábai rövidebbek, a tépőfogai nagyobbak voltak a kelleténél, de határozottan oroszlán volt. Lapos oldala, vérfagyasztó üvöltése és elszánt tekintete nem arra utalt, hogy megriadna a kőzáportól. Összekuporodott, és ugrani készült. Egyenesen a napágy felé!

Csilla összehúzta magát, szorosan becsukta a szemét, és ha tehette volna, páncélt növeszt a hátára, az éles karmok ellen, amik mindjárt rajta landolnak. Várta a marcangoló fájdalommal, de nem történt semmi!

A szíve örülten kalapált a mellkasában, még a fülében is a saját szívdobogása dörömbölt, ezért nem hallotta egy ideig a tenger locsogását, az evező csapásokat és a kiáltásokat.

Ahogy idővel csitult a szívdobogása, lassan-lassan

beszivárogtak ezek a zajok a fülébe. Kikukucsált a szempillái között és hatalmas kő esett le a szívéről.

Az oroszlán eltűnt, vele együtt eltűnt a nádas is, a helyén csenevész bokrok küzdöttek a köves talajon a megmaradásért.

Oldalra lesett a karja mögül és megkönnyebbült, hogy már az ősembert sem látja. Úgy látszik, amikor lehunyom a szemem, akkor változik a helyszín – gondolkodott el az elképesztően valóságos álmán.

Lassan megfordult a napágyon, és újra a szeme elé tárult az öböl.

Talán még tágasabbnak látszott, mint amikor az ősemberek gyűjtögették az élelmet a partján. A körülötte lévő hegyek kicsit alacsonyabbnak és kerekesebbnek látszottak, viszont a sűrű erdő helyét már csak a kivágott fák megmaradt tuskói mutatták.

A tengeren alacsony, lapos építésű vitorlás gályák százai közeledtek a part felé. Az árbocaikra felhúzott négyszögletű vitorlákon hatalmas kiterjesztett szárnyú, aranyszínű sasok díszeltek.

A gályák hátulja és eleje ívesen felkunkorodott, a vitorlák kötelei ezekhez voltak rögzítve.

A gályák oldalán evezők nyúltak a vízbe, szorgos lapátolással segítve a vitorlákat a kikötésnél.

A legkisebb gálya közülük elérte a sekély vizet, az evezősök keresztbe fordították, miközben a vitorlát bevonták rajta, és már repült is kifelé egy-egy nagy horgony mindkét oldalán. A part felőli oldalán egy csapóhidat engedtek le róla kötelekkel, hogy szárazlábbal lehessen partra szállni róla.

A következő, nagyobb gálya már nem jött ki a sekély vízbe, hanem a kisebb gályával párhuzamosan, beljebb vetett horgonyt, és a csapóhídját a kisebb hajóra engedte le.

A következő gálya is ugyanígy horgonyzott le vele párhuzamosan, és kötötte össze magát a csapóhídjával a kintebb horgonyzókkal.

Az öböl szinte percek alatt megtelt az ily módon kikötött és összekapcsolt gályákkal. Kiáltások hangzottak fel mindenhol, és a csapóhidakról emberek kezdtek a partra özönlenni.

Csupasz lábukon sarut viseltek, kurta tunikájukat a derekukon fém veretes öv fogta össze. A vállukon a köpenyüket lobogtatta a tengeri szél. A hátukon „T” alakú bot volt, ezeken vitték a felszerelésüket, az oldalukon súlyos bőrtáska himbálódzott.

A partra lépők levették a hátukról a felszerelésüket és elkezdtek magukra szedni a darabjait.

A vékony bőrsaru helyett szöges bakancsnak látszó lábbelit vettek fel. Öltözködés közben jókedvűen kiabáltak egymásnak, néhányan nagyokat nevettek. A tunikájuk fölé a derekukra, erős bőrből készült, fémmel megerősített csataszoknyát csatoltak, ami védte a csípőjüket és a combjukat. A felsőtestükre lemez vértet erősítettek, segítettek egymásnak összefűzni és becsatolni a darabjait, hogy biztosan és mereven álljon rajtuk. Amikor feltették a fejükre az arcvédővel ellátott sisakjaikat, akkor végre Csilla is rájuk ismert.

Legionáriusok, római katonák! Magukra csatolták rövid kardjukat, és a törüket, a hátukra erősítették a hajító gerelyt, kezükbe fogták a lándzsájukat és hatalmas pajzsukat. Szemlátomást harcra készültek egy Csilla számára láthatatlan ellenséggel.

Amíg az először partra lépők magukra vették a felszerelésüket, az egymáshoz kapcsolt gályák soráról csak egyre özönlöttek le az emberek.

Néha egy kis fennakadás volt a tolongásban, amikor harci szekereket toltak le az összekapcsolt gályákról a csapóhidakon keresztül, vagy nyihogó lovakat vezettek le rajtuk.

Az öböl lassan kezdett megtelni katonákkal és hadifelszereléssel.

Egyre közelebb és közelebb nyomultak Csilla törékeny napágyához.

Az első harcosok baj nélkül elsétáltak mellette, de ahogy sűrűsödött a tömeg, az egyik katona rövid kardjának a tartója fájdalmasan végig karcolta Csilla lábszárát.

Jaj, ezek mindjárt eltaposnak! – rémült meg az asszony, de már tudta mit kell tennie. Jó szorosan becsukta a szemét, és magában fohászkodott, hogy a Valtos strandot lássa

majd maga körül, amikor majd újra kinyitja.

Csukott szemmel fülelt, mikor csendesedik el a zsvajgó part. A fémek csörömpölése és csattogása, a lovak nyihogása azonban csak nem akart elmúlni.

Már lelki szemeivel látta is a zárt alakzatokban feléje vonuló katonákat, amint keresztül taposnak rajta, napágyastól. Azonban nem történt semmi!

Óvatosan oldalra fordította a fejét és kukucskálni kezdett.

Az első, amit rögtön meglátott az öböl fölé magasodó erőd volt. Csakhogy valami nagyon nem volt rendben vele! Sokkal kisebb volt, mint amire Csilla emlékezett. Szinte csak egy fallal körülvett őrtorony volt. Azonban falai épségben törtek az ég felé a csupasz hegy tetején, amin nemhogy fák nem voltak, de még egy árva bokor sem, még egy szál fű sem...

A bástyán egy szárnyas oroszlánnal díszített zászló csattogott a szélben.

Csilla a tekintetét a tenger felé fordította, amin csak a nap sugarai táncoltak, a római gályáknak nyomuk veszett.

Valaki pergő nyelvvel, beszélt a háta mögött. Hadarásából kihallatszott a sűrűn emlegetett „kásztellő” és „szinnyőre”, ezekről a szavakról és a dallamáról megismerte a nyelvet.

Olaszul beszéltek. Biztosan a velenceiek - gondolta. Óvatosan hátranézett, és két embert látott egészen közel magához.

Az egyikén fekete volt minden. Fekete gyapjúból készült köpenye alól szűk fekete nadrág kandikált ki, és fekete bársony kalpag volt a fején.

A másik azonban olyan volt, mint egy paradicsommadár. Többszínű, testhez simuló nadrágot viselt, melynek egyik szára vörös, a másik sárga volt, hozzá meg egy elefántcsont színű selyeminget és kék selyembrokátból készült, ezüsttel gazdagon hímzett övön alul érő zekét. A derekán arannyal és ezüsttel futtatott kardhüvely himbálózott egy piros kövekkel kirakott bőrvre felfüggesztve. A lábán barna szarvasbőr csizma volt. A piros kövek az övén, a díszítések

a kardhüvelyén, a hímzések a zekéjén csak úgy csillogtak-villogtak a napsütésben, ahogy széles gesztusokkal, fontoskodva magyarázott a fekete ruhás sovány, nem túl vonzó külsejű társának. Egyre az erőd felé mutogatott, miközben a másik savanyú arccal hallgatta.

Csilla óvatosan körülnézett, kereste, hogy honnan jön a fémek csörömpölésének zaja, és a lovak nyihogása még mindig.

Távolban, az erőd alatt a tengerparton, kisebb csapatot látott.

Színes, tarka ruhába öltözött fiatal férfiak lovakat csutakoltak, és néhányan egy megtermett férfi körül szorgoskodtak. Innen a távolból úgy tűnt, mintha öltöztetnék. Láncszemekből összeillesztett, térdig érő sodronyíngot húztak a ruhája fölé, fényes páncélkesztyűt és páncélcsizmát csatoltak a kezére, lábára, címeres köpenyt borítottak a vállára.

Amikor a fejére illesztették a rostélyos páncél sisakot, Csilla csak akkor jött rá, hogy egy középkori páncélos lovagot készítenek fel az apródjai. Vajon mire?

Aggodalmasan megfordult a napágyán az ellenkező irányba, a tenyerével árnyékolva a szemét a tűző nap elől.

Kutatva nézett a Valtos strand másik végébe. Rögtön meg is látta a készülő párviadal másik résztvevőjét.

Neki már a lovát is előkészítették. Piros, sárga, kék, fehér csíkos vastag lepel borította a ló egész testét, a fejére is páncél sisakot húztak, a szügyére is páncélt erősítettek, és éppen egy hatalmas nyeret csatoltak a hátára.

A gazdája már talpig vasban várta, hogy lóra ülhessen. A sürgő-forgó apródjai közül öt-öt markos legény megragadta egy fából ácsolt lépcsőzetes emelvény két oldalát. Odacipelték a lovag elé, és letették a lépcsős részével a páncélba öltözött férfi elé.

A másik oldalára odavezették a lovát, és a vitézt felsegítették lépcsőfokokként az emelvény tetejére, ahonnan már rá tudták ültetni az emelvény alatt teljes díszben álló lovára.

Elvitték az emelvényt az apródok és kezébe adták a piros, sárga, kék, fehér csíkos hatalmas pajzsát, majd a

páncélkesztyűs kezét rákulcsolták a négy méter hosszú tornalándzsájára.

A lándzsa csúcsán ragyogott a napfényben a ráerősített háromágú fémrózsa, az alján pedig, a tölcsér alakú kézvédő.

Az apródok, a fegyverhordozók és egyéb segítők szétrebbentek mellőle.

Ekkor megszólalt egy kürt és a lovag a paripáját sarkantyúzva, egyre gyorsuló vágtában elindult...

A távolból egyenesen a napágya felé nyargalt... Csilla a másik irányba fordult és azt látta, hogy onnan is egyenesen feléje nyargal az időközben felkészített másik lovag.

A két beszélgető férfi, a fekete ruhás és a tarka ruhás, ez alatt már felsétált az erődhez vezető útra, és onnan nézték az összecsapást.

Nem volt a part közepén senki, csak az egyre fokozódó irammal egymás felé rohanó két lovag, és közöttük ő a napágyán.

Elkerülhetetlennek látszott, hogy valamelyik hatalmas paripa a hátán tornyosuló lovaggal együtt legázolja őt. Csilla dobogószívvel, megfeszülő izmokkal, ide-oda kapkodta a fejét rémülten figyelve, a közeledő lovasokat.

Amikor már egészen a közelébe értek, nem tehetett mást, mint hogy szorosan összezárja a szemét, és reménykedve várja: ismét működni fog a varázslat, ami elröpíti innen.

Amint becsukta a szemét azonnal elhallgatott a feléje vágtató lovak patájának csattogása, de a tenger hangját tovább hallotta, a szelet a bőrén tovább érezte.

Várt egy darabig, aztán lassan kinyitotta a szemét.

A napfényben fürdő tengerből most is ott volt előtte, de a víz üres volt.

Nem voltak benne fürdőzők, sem vizibiklik, sem vitorlások. A part is üres volt, nem voltak napágyak, napernyők, homok sem volt. A napágya köveken állt, a kövek között a tenger hordalékai borították a partot.

Az öböl jobb oldalán levő dombok szelíd lankáin olívaligeteket, és a citrus ültetvényeket látott, de házak nem voltak közöttük.

Az öböl bal oldalán lévő dombokon azonban volt már néhány alacsony, pici ablakos, fehérre meszelt házikó a fák között.

Az erőd pedig ép falakkal, hatalmasan és félelmetesen tornyosult az öböl felőli kopár dombon. A közepén karcsú minaret tört az ég felé. A velencei zászló helyett egy vörös zászló lobogott a szélben, rajta fehér félholddal és egy csillaggal. Török zászló.

Az úton, ami az erődtől a tengerpartra vezetett, kis csoport közeledett.

Csupa férfi. Zöld – fehér vastag csíkos buggyos nadrágot, elől nagy fémgombokkal záródó, zöld posztó köpenyt és fehér turbánt viseltek. A derekukra vállszíjas, vastag derékszíjat csatoltak a köpenyük fölé.

Az elől jövők egy hordszéket cipeltek a vállukon. A hordszék mögött jövők, valakit lökdöstek maguk előtt.

Leértek a tengerpartra és egyre közelebb és közelebb jöttek. Végül megálltak pontosan Csilla napágyával szemben. A katonák letették a vállukon cipelt hordszéket. A hordszékben egy fehér körszakállas, idősebb ember ült. A fején piros színű bojtos fez volt. Ahogy ült a hordszékben, fekete színű, elől zsinórokkal díszített bő köpenye leért a földre. Csak a barna bőrcipőjének orra kandikált ki alóla. A köpenyt egy háromszínű, vastag öv fogta össze a derekán, amin görbe kardot viselt.

Merően nézte az asszonyt, aztán felemelte a karját és feléje intett.

Csilla úgy meglepődött, hogy automatikusan visszaintett a török pasának. Azonban úgy tűnt, hogy az nem veszi észre, és az intése sem neki szólt, hanem a mögötte jövő katonáknak, akik egyik megbilincselte társukat lökdösték a napágya felé.

A megbilincselte férfi is ugyanolyan ruhában volt, mint a többi katona. Bár a ruhája piszkosan, átizzadtan tapadt rá, és csak úgy bűzlött. A megviselt köpenyen nagy szakadások éktelenkedtek, a szakadásokon keresztül néhol egy hajdan fehér színű, piszkos ing foszlányai látszottak, máshol meg csak a férfi szürkésbarna, sebekkel szabdalt bőre.

A megbilincselte férfit odaállították a társai közvetlenül a

napágy elé. A többi katona felsorakozott vele szemben egyvonalban, a hátukon eddig keresztbe vetett puskájukat kézbe vették, és rászegezték.

Az események gyors lefolyása úgy meglepte Csillát, hogy alig tudta felfogni, hogy mindjárt egy sortüzet kap a kivégzésre ítélt katonával együtt.

A férfi valamit kiabált törökül a hordszékekben ülő pasa felé, aki rezzenéstelen arccal elkiáltott egyetlen szót.

Csilla a kiabálástól végre magához tért annyira, hogy gyorsan becsukja a szemét. Szorosan összezárt szemekkel, reszketve várta az eldördülő sortüzet, amikor érezte, hogy valaki megfogja a vállát.

- Jaj! – szinte sikított rémületében, és ha lehet még szorosabbra zárta a szemét.

- Hát veled meg mi történt? – hallotta a férje hangját.

Kinyitotta a szemét és örömeiben nagyot sóhajtott.

A napsütötte tengerből tele volt fürdőzőkkel, vízibiciklikkel, motorcsónakokkal és vitorlásokkal. A homokos tengerparton a napernyők alatt, a napágyakon békésen sziesztázó emberekkel.

- Olyan szörnyűt álmodtam... - kezdte mondani, de valami nem stimmelt.

A fürdőruhája, a haja vizesen tapadt rá és határozottan bűzlött, akárcsak alatta a fürdőlepedője. A lábszáran egy hosszú vörös karcolás lüktetett fájdalmasan. A napágyán néhány öklömnyi kő hevert mellette, és a feje mellett egy helyen, az ágy szövetén egy nagyobbacska lyuk volt.

Meglepetésében összerázkódott. A lábát óvatosan kinyújtotta és megkönnyebbült, amikor megérezte talpa alatt, a homokos part keménységét. Azonnal felpattant és a tenger felé indult.

- Mindjárt jövök, csak úszom egyet! - mondta a csodálkozó férjének.

Élvezettel gázolt előbb a forró homokban, majd a hideg tengerben.

Sokáig fürdött, alaposan megmosta, kiáztatta magát a tiszta, friss, hűvös vízben.

Közben lecsillapodott, megnyugodott. Azonban amikor

kiment a partra, óvakodott a napágyára telepedni. Úgy nézegette, mintha az ágy egy veszélyes fenevad lenne.

- Na, elmondod végre, mi ez az egész? – kérdezte a férje, amikor odaült a napágya mellé a homokba.

- Hát elmondhatom, de úgysem fogod elhinni...! – mondta Csilla és belekezdett a történetbe. Miközben mesélte, óvatosan lehúzta a napágyáról a piszkos, nedves fürdőlepedőt és kiterítette a napon.

- Fúj ez tényleg olyan büdös, mintha egy mocsárból horgásztad volna elő! – morgott a férje, és elvitték kimosni a tengerbe a fürdőlepedőt.

Az öklömnyi fekete kövek ott maradtak a napágyon, akkor is, amikor felmentek a partról vacsorázni.

- Micsoda álmaid vannak! Biztosan sok muszakát ettél ebédre! – tette helyre a történeteket a férje.

Csilla nem szólt rá semmit, csak megdörzsölte a lábszárán a hosszú karcolást.

Egy házmester eltűnése

A túlszűfolt város egyik lepukkant mellékutójában lakott Feles Elek. Már saját maga is elfelejtette milyen névre anyakönyvezték még a múlt század elején, mert évtizedek óta, különböző hangsúlyokkal csak házmesternek szólították.

Amikor beköltözött a földszinti szoba-konyhás szolgálati lakásba, még nagy tisztelettel mondták, hiszen ő volt a tekintély, és információs hatalom a házban. Ő ügyelt a ház csendjére, rendjére, mert rendes házban elképzelhetetlen volt a randalírozás, éjszakai hangoskodás, másokat zavaró állattartás, engedély nélküli koldulás, házalás, és kintornázás. Ezekre egy fém tábla is figyelmeztette a betérőket a kapu alatt. Ha ő rászólt valamiért valamelyik lakóra, az nem győzött elnézést kérni, és máris igyekezett jóvátenni a hibáját, egy kis zsebbe csúsztatott borravalóval. Ő volt akkor a hatóságok szeme, és füle. Ő vezette a lakónyilvántartó könyvet, amiből mindenkiről minden kiderült. Ha valakinek változott a munkahelye, vagy családi állapota, és azt nem jelentette haladéktalanul, köteles volt feljelenteni a rendőrségen. Még egy határszéli utazáshoz is ki kellett kérni az ő hozzájárulását a lakóknak.

Haj, régi szép idők, amikor csak úgy csordogált a zsebébe a borravaló, meg az éjszaka hazaérkezőktől a kapupénz. Este tízkor bezárta a ház kapuját, és hajnali hatig – kapunyitásig – csak az jöhetett be, vagy mehetett ki, akinek ő kaput nyitott. Tudta is mindenkiről, hogy ki kivel mikor jött- és ment. A lakásajtók előtti szemetesekből, amiket naponta kiürített a kukákba, még azt is tudta ki milyen szappant használ, mit eszik, jó módú vagy szegény. Mint a névjegyek, úgy árulkodtak a szemetesek a lakókról. Ha valamilyen hatóságnak valami információ kellett valakiről, ő aztán mindenkiről mindet tudott.

A borravalócskák, kapupénzecskék jó életet biztosítottak neki, a sarki kocsmában a nevéhez méltón váltak felesékké, vagy a foglalkozásához méltón házmesterekké, ami három deci bor, és két deci szóda volt.

Aztán ez a szép kis bevételi forrás elapadt, kapukulcsot kaptak a lakók, mindenki úgy jöhetett-mehetett, hogy ő nem is tudott róla. Oda lett a pénz és a hatalom. Amikor társasházzá alakult a bérház, a lakók megvásárolták a lakásaikat, az ő lakása társasházi közös tulajdonba került, azóta aztán inkább ő fél a lakóktól, mint azok őtőle. Vannak olyan lelketlen emberek, mint az első emeleten a Kovácsék, akik nyíltan hangoztatják, hogy ki kellene őt dobni a lakásból, vagy azt, hogy itt lenne az ideje kipurcanni. Még mindig nem bocsátották meg neki, hogy az ÁVÓ elvitte a nagypapját, és többet nem látták. Tehet ő róla, hogy a nagypapa mindig egy vaskos dossziéval a hóna alatt mászkált? Valami papírokat hurcolászott, amit nem akart megmutatni. Ráadásul angolul káromkodott, amikor megtagadta, hogy ő belenézhesen a dossziéjába. Ilyeneket mondott, hogy sylli /ostoba/ violent /erőszakos/, dirty /koszos/. Gyanús volt, gyanús! Jelentenie kellett, hogy valószínűleg angol kém.

Mostanra már csak egy öröme maradt, minden vasárnap délután elmenni a szeretőjéhez, Dil Emmához, aki a barátja özvegye volt, de soha nem tudta meg, hogy ő tette özvegyé. Tetszett neki Emmácska, szép, nagydarab bögyös-faros nő volt virágkorában. Amikor látta, hogy szendén pislog felé, haladéktalanul jelentette is, hogy Dil Istvánt többször nyilas karszalagban látta. Azzal okosan nem dicsekedett, hogy rajta is volt ilyen karszalag. Mikor Emmácska megözvegyült, odajárt vigasztalni őt minden vasárnap délután. Az évek, évtizedek csak jöttek, mentek, de ő a minden vasárnap eljárt istápolni az özvegyet. Amikor Emmácska idővel más, jobb képű, módosabb férfiak után kezdett nézelődni, azzal kezdte kábítani, hogy hamarosan meghal az unokatestvére, és akkor rá óriási örökség vár majd. Szájtátva hallgatta az előadását a sok pénzről, ékszerekről, festményekről, amiknek percekben belül ő lesz a tulajdonosa. A szónoklatát mindig azzal a szófordulattal zárta, hogy alig várja azt, hogy az ő sok kincsét megoszthassa az ő kicsi kincsével. A hatás mindig ugyanaz volt, az asszony elbűvölten omlott a karjai közé.

Míg az óriási örökségre várva, vasárnap délutánonként,

ezerszer átbeszélték a jövőbeli ragyogó életüket, Dil Emma lassacskán megöregedett, megcsúnyult, meggörnyedt, meglötytyedt.

Egy vasárnapon Feles Elek éppen hazafelé tartott a szeretőjétől, amikor egyre sötétebb lett az ég, nagy vihart jósoló fellegek gyülekeztek a feje fölött. Befordult egy koszos mellékutcába, ahol eddig még nem járt, hogy lerövidítse az utat. Az utca inkább sikátor volt, nem oda nyíltak a házak kapui, ablakai, csak a házak hátsó frontjának időtől megfeketedett, hámló vakolatú, magas falai sorakoztak minkét oldalon. Ahogy a sikátor közepére ért, egy csapat ember közeledett felé, akiket nem látott befordulni a sarkon, de a házakból sem jöhettek ki. A csapat elején egy fiatal férfi jött, és amikor odaért hozzá, váratlanul, és keményen gyomron vágta. Fájdalmában felordított, de a vén házmasterben benne szakadt a következő kiáltás, mert felismerte a támadójában néhai barátját Dil Istvánt, majd megpillantotta mögötte néhai Kovácsot az első emeletről, a tömött dossziéjával a hóna alatt. Kétségbeesetten hebegett:

- Mit akarnak tőlem? Maguk már rég halottak...

- Te tettél minket halottá! – kiáltották az emberek vádlón feléje.

Ő pedig sorban rájuk ismert. Ott voltak mind, akiket nyílas suhancként a Dunába lőtt, fiatal nők, és férfiak, idősebb urak és asszonyok. Akiket házmasterként feljelentett, és főben járó bűnökkel megvádolt, mert nem adtak elég borraivalót, vagy kapupénzt, vagy nem fizettek neki egy italt a kocsmában, vagy csak irigyelte őket valamiért. Ha ő nem lehet jómódú, tanult, jóképű, szerencsés, akkor azok se legyenek azok. Ha neki nem lehet szép felesége, aranyos gyerekei, szép otthona, autója, akkor nekik se legyen.

Ott voltak mind a virtusból, gonoszságból, irigységből elpusztított halott emberek, és egyre közeledtek felé. Megragadták és szellem kezükkel addig ütlegelték, amíg nem maradt belőle más, csak egy nedves folt az utca kövezetén, amit a lezúduló zápor elmosott.

BÜNYÜGYI TÖRTÉNETEK

Csengőfrász

A kis régi vályogházon végig berregő csengőhang kitépte Hanna nénit a hajnali álom csendes nyugalmaiból. Hirtelen nem is tudta, hogy csak álmában hallotta, vagy valóban csengettek.

A sötét szobában megfeszülő testtel, dobogó szívvel feküdt a takaró alatt, és várta, hogy megismétlődik-e a zaj. Hosszú percekig figyelt, de csak a saját szívdobogása visszhangzott a fülében, a csengetés nem ismétlődött meg.

„Úgy látszik, csak álmodtam” – nyugtatta saját magát.

Azonban a csengőszó még mindig annyira visszhangzott benne, hogy nem bírt megnyugodni. Lassan felült, tovább hallgatózott, majd leszállt az ágyáról, a sötétben kitapogatta a szék hátára terített nagykendőjét, magára kanyarította a hálóinge fölé, és lassan – szinte osonva – átaraszolt a szobán. Kinyitotta az utcára néző szoba ajtaját, és átment oda. Az utcai lámpa fénye egészen jól megvilágította a szobát, a ritkásra leeresztett redőnyön keresztül is, így a középén álló asztalkát megkerülve, könnyen az ablakhoz tudott menni. Kilesett a redőny lécei között, de nem látott senkit a kapu előtt állni. Ameddig kilátott, üres volt a falusi utca ezen a fekete, és keservesen hideg téli éjszakán.

Megcsóválta a fejét, sóhajtott egyet, és visszament az ágyába.

Azonban az álma már odalett. Meggyújtotta az éjjeli lámpát, megnézte az órát, hajnali öt óra volt. Ilyenkor télen úgyis olyan hosszú egy nap, mert mindenki be van zárkózva a saját házába.

Nem lehet a szomszédokkal beszélgetni egy kicsit erről – arról, nem lehet nézelődni, vagy a kertben dolgoztatni. Most, hogy ilyen hamar felébredt, még hosszabb magányos nap várt rá. Még vagy egy órát eltöltött az ágyban, megnyugvást merítve a csendes imádságból, aztán felkelt.

Egyre csak az az éles hajnali csengőszó járt a fejében, még most is olyan élénken tudta visszaidézni, nem tudta elfelejteni.

Délelőtt, amikor látta az ablakból, hogy a szembe szomszédja a járdát sepregeti, kiment az utcára, és megszólította:

- Jó napot Jancsi! – a férfi az orra alatt morogta:

- Magának is!

- Valaki hajnalban csengetett nálam. Nálad nem? – kérdezte Hanna néni a férfi hátát.

- Nem! – mondta a szomszéd, de nem fordult meg, csak sepert tovább.

- Csak egyet csengettek, nem nyomták meg másodszor – osztotta meg Hanna néni a nyugtalanító élményt a szomszédval. Az azonban nem volt beszédes kedvében.

- Csak álmodta! – szólt vissza a háta mögött, miközben befejezte a seprést, és bement az udvarára, a kapu nagyot csattant mögötte, ahogyan bevágta.

Hanna néni visszatipegett a házba, miközben azon morfondírozott, hogy ezt a Jancsit ismeri pendelyes korától, aztán az még rá sem néz, ha beszél vele. „Egyre gorombábbak az emberek! Még a régi jó ismerősök is...” – állapította meg magában. Estig napirendre tért a dolog fölött, már nem is gondolt rá, amikor lefeküdt.

A következő éjszakán megint a csengő sívítására ébredt.

Összerázkódott a hangtól, és belemart a félelem. „Az nem lehet, hogy ezt is csak álmodtam!” – riadozott, és várta, hogy megismétlődik-e a csengetés. Nem ismétlődött meg. Csak a fülében visszhangzott végtelenül... Kikászálódott az ágyból, és a tegnap éjszakához hasonlóan kinézett az utcai szobából az utcára. Az utca néptelen volt, a kapu előtt sem állt senki. Sokáig nézelődött kifelé a fűtetlen szobából az utcára, de nem látott embert, csak egy macska osont át az úttesten.

Visszament a hálósobájába, és megnézte az órát. Hajnali két órát mutatott.

Hanna néni nem értette ezt a dolgot. „Vajon ki csenget? Mit akar? Miért csenget? A haszontalan kölykök már alszanak ilyenkor, a kocsma is bezárt már régen, munkába sem megy még senki. Ki lehet az, aki azért ébren marad, és idejön, hogy becsengessen őhozzá éjnek idején? Mi lehet a célja ezzel?” – az asszony az éjszaka további részében nem sokat

aludt. Ezeken a kérdéseken gondolkodott, és ha időnként kicsit sikerült elszunnyadnia, akkor is a csengő hangját vélte hallani álmában.

Reggel összetörve ébredt, és alig várta, hogy kivilágosodjon. Felhívta telefonon a fiatalabbik öccsét, és elmesélte neki részletesen az éjszakai csengetéseket. Nem törődött vele, hogy milyen sok lesz a telefonszámla, valakinek csak el kellett mondania, amit nyomasztotta. Az öccse egy darabig figyelmesen hallgatta, aztán elunta a hosszadalmas lamentálást, és kijelentette:

- Álmodod csak Hanna, azokat a csengetéseket! Magad is mondod, hogy nem jár arra senki. Nyugodj meg szépen! Menj el a templomba, gyónjál az esperes úrnak, meséld el a csengetéseket is közben, és meglátod, hogy ettől megnyugszol. Nem is lesz akkor több éjszakai riadalom.

Alighogy letette a telefont - csengettek. Hanna néni megkövülten állt egy percig, de amikor a csengő ismét megszólalt, lekapta az ajtó melletti fogasról a kardigánját, magára dobta, és úgy szaladt ki a hidegbe, megnézni ki jött. A kapu előtt Jancsi állt, a szembe szomszéd.

- Jó napot! Megyek a boltba. Kér valamit? – mondta, és közben kutatva nézett az asszonyra.

- Öt zsemlét ha hoznál, megköszönném. Ja, meg egy joghurtot! – mondta megkönnyebbülve. „Mégis csak rendes ez a Jancsi, biztosan megbánta, hogy tegnap olyan udvariatlanul viselkedett énvelem” – gondolta, amikor a férfi elment a boltba.

Nyitva hagyta a kaput, és a ház ajtaját, hogy bejöhessen majd, ha visszaér.

Jó darab idő eltelt, amikor meghallotta a tornácon a lépteit. Ahogy kiszámolta a kért dolgokért járó pénzt, csak nem bírta megállni, hogy szóba ne hozza:

- Képzeld, megint becsengetett valaki az éjszaka. Hajnali kettőkor. Nem láttad, onnan szemből, hogy ki lehet az?

A férfi elvigyorodott:

- Csak képzeled maga azokat a csengetéseket! Csak képzeled!

- zsebre vágta a pénzt, és kifele menet is ezt hajtogatta.

Hanna néni megmosdott, felöltözött az ünneplő ruhájába, és elment a templomba.

Minden úgy történt, ahogyan az öccse megjósolta. A gyónás, a pappal való beszélgetés, a közös áhítat, a tömjén jól ismert illata, az ismerősökkel való találkozás, és a velük való beszélgetések mise után megnyugtatták. Mire hazaért tele volt a feje azzal, hogy mi történt a faluban mostanában. Elfelejtette az éjszakai rémületet.

Éjfél volt, amikor felberregett a csengő, hosszasan, kíméletlenül szólt.

Hanna néninek kétsége sem lehetett felőle, hogy nem álmodja.

Gyorsan kikászálódott az ágyból, és papucs nélkül, mezítláb, egy szál hálóingben igyekezett át az utcai szobába, amit nem fűtött, mert takarékoskodott a fával, de mire kinézett a redőny résein, már nem látott senkit a kapuja előtt állni. Egészen addig ott rostokolt, és nézelődött, amíg dideregni kezdett a hidegtől.

Vacogva bújt vissza az ágyba. Hiábavaló volt a fűtött szoba, és a takaró melege, nem bírta leküzdeni a reszketését. Szinte belülről rázta ez a kíméletlen borzongás, mintha nem is a teste, hanem a lelke fagyott volna át.

Egy idő után felült, és apró lüktetésszerű mozdulatokkal elkezdte előre-hátra himbálni magát. „Ó nem, ez nem lehet... ki ez a gonosz... ó nem, ez nem lehet... ki ez a gonosz...” hajtogatta egyre, mint egy végtelen litániát.

Odakinn minden hallgatott. A téli csöndben madár sem pittyent, koci sem robogott a faluszéli kis zsákutcában.

Régebben majdnem minden háznál volt kutya. Messziről jelezték, ha valaki közeledett. Nem lehetett észrevétlen maradni, a figyelő szemük elől elrejtőzni. Már nincsenek kutyák az utcában. Elpusztultak, és nem lett helyettük másik, vagy odaadták másnak őket. Sajnálták a rájuk fordított időt, energiát, törődést. A kertekben nem volt helye a kutyák által kiásott gödröknek, de megkötni sem akarták, mert megszólták már azt, aki nappal láncon tartotta a kutyát – mint régen – a hátsó udvarban.

Nem akart véget érni az éjszaka, nagyon keservesen jött el a reggel. Hanna néni felhívta délelőtt a nagyobbik öccsét telefonon, de amikor elkezdte mesélni, hogy mi történt az éjjel, el sem tudta mondani neki, amit szeretett volna.

Kiderült, hogy a két öccse már megbeszélte egymással a nővérük furcsa hallucinációit az éjszakai csengetésekről, és ahelyett, hogy kiönthette volna a szívét, a testvérétől egy kioktatást kapott:

- Mit akarsz ezekkel az éjszakai csengetésekkel? Már nem az ötvenes évek elejét éljük! Nincsen már ÁVH, hogy éjjel csengessen rá azokra, és hurcolja el őket, akikkel valakinek valami baja volt, és az besúgta, hogy a rendszer ellensége. Különben is kit érdekelne egy öregasszony véleménye a politikáról, vagy bármiről... Addig-addig mondogatod mindenkinek ezeket a dolgokat, amíg rád sütik, hogy bolond vagy, és bezárnak a dilisek közé. Jobb lesz mindenkinek, ha elfelejted ezt az egészet! Ha unatkozol, találj ki valami mást, ami szórakoztatja az embereket!

Az asszony elképedve hallgatta a nagyobbik öccse szóáradatát, és a másik testvérét már fel sem merte hívni. Végül egy délutáni csengetést követő első ijedtség után, Jancsinak öntötte ki a szívét, aki kicsit kapatosan állt a kapuban, és tojást kínált neki eladásra.

Hanna néni behívta a szomszédot, megvette a tojást tőle, megkínálta egy kis borral, bár látszott rajta, hogy már nincs szüksége rá. Azért a bort köszönettel elfogadta, és maga kérdezte:

- Na, mi van? Nyomják még mindig éjjel a csengőjét?

- Képzeld fiam, a múlt éjjel pont éjfélkor csengettek! Hajnalig csak sírtam, meg imádkoztam. El sem tudom gondolni, hogy ki lehet ez a gonosz ember..

Jancsi felhajtotta a bort, megtörölte a kézfejevel a száját, kicsit inogva felállt.

- Talán nem is ember. A halál is jöhet magáért. Így figyelmezteti, hogy készüljön fel!

Hanna néni érezte, hogyan lesz az egész teste libabőrös a megrázkódtatástól. Megkövülten állt a konyha közepén. Jancsi megbökte a sapkája szélét, és kiimbolygott a konyhából.

A következő éjszakára Hanna néni begyújtott az utcai szobába. Amikor besötétedett, lekapcsolta a villanyt, és a sötétben, felöltözve odaállt a ritkásan leeresztett redőny mögé. Az utcát nézte. Láta, ahogyan sorban hazatérnek

azok a szomszédjai, akik még dolgoztak. A kapuja előtti részt figyelte. Így nem látta, ahogyan az idő múlásával kikapcsolják a tévé készülékeiket, eloltják a villanyokat a házakban. Néha-néha még feltűnt az utcán valaki, de senki nem állt meg az ő kapuja előtt. Egy darabig álldogált, de aztán elfáradt, és egy széket tett az ablak elé, leült. Telt-múlt az idő, de csak egy kutyát látott, ami szimatolva oldalazott a kerítések mentén. Elmúlt éjfél, majd hajnali kettő is, az asszony kicsit elszunnyadt a széken, aztán négy órakor felberregett a csengő. Felpattant a szeme, ott volt az ablaknál, és mégsem látott senkit.

Ettől az éjszakától kezdve Hanna néni a tényleges koránál vagy tíz évvel idősebbnek látszott, a háta meggörbült egy láthatatlan súly alatt. A fejét lehajtotta, a léperei még jobban lelassultak, a keze ügyében mindig volt egy zsebkendő, hogy a könnyező szemeit törölgesse. Minden éjszakai csengetés után egyre rosszabbul nézett ki.

Egyik nap esett egy kis hó, és a mellette lakó asszonnyal, egy időben söpörték az utcán a járdát. Az asszony kedvesen ráköszönt, és megkérdezte tőle: hogy van? Hanna néni gépiesen válaszolta:

- Köszönöm jól!

Azonban a szomszédasszonya a fejét csóválva közeledett.

- Két hete sincsen, hogy beszélgettünk magával, azóta olyan szomorúnak, és gyöngének látom. Talán beteg? Volt a doktor úrnál? Mit mondott? – azzal Annuska, a szomszédasszony, lecövekelt előtte, a seprőjére támaszkodva. Válaszra várt. Hanna néni szeme azonnal könnyes lett, amint az ő nagy bajára gondolt.

- Rosszul alszom mostanában... – motyogta, mert nem akarta, hogy bolondnak nézzék.

- A csengő miatt? – kérdezte Annuska, és Hanna néni szája tátva maradt.

- A Jancsi mondta? – kérdezett vissza.

- Miért nála is csöngetnek éjszakánként? Nekem nem mondta!

Hanna néni semmit sem értett, de Annuska pergő nyelvvel folytatta:

- Ha egyszer elkapja az uram, letöri a kezét, annak a

disznónak, aki éjszaka becsöngetget.

- Talán csak álmodja az egészet – bökte ki zavartan Hanna néni. Hinni sem akarta, amit hallott.

- Álmodoom? Mind a ketten egyszerre, a férjemmel, álmodjuk azt, hogy csengetnek? – azzal Annuska vidáman nevetni kezdett.

- Én meg azt hittem, hogy csak nálam szól a csengő éjszakánként...- bátorodott fel Hanna néni, és egy kicsit kihúzta magát, a zsebkendő is visszakerült a zsebébe. Annuska résztvevően nézett rá:

- Fél, ugye? Fél egyedül? Nehogy ki tessék menni, éjjel kaput nyitni, hátha csak erre vár, valami gonosz ember! Tudja mit? Átmegy az uram, aztán kiköti a csengőjét. A miénket is kikötötte, azóta nyugodtan alszunk! A fene sem fog, minden éjjel virrasztani valami hülye miatt! Hamarosan úgy is megtudjuk, hogy ki szórakozik, megvan a tervünk! Cssss! Ez titok! Senkinek egy szót sem az egészről!

Még abban az órában át is küldte a férjét, kikötni Hanna néni csengőjét. Akiből néhány nap alatt kezdett elszivárogni az életét gúzsba kötő szorongás. Felemelte újra a fejét, kihúzta a hátát, felgyorsultak a léptei, és kíváncsian nézegetett át a kerítésen, várta, hogy mire készülnek a szomszédjai. Ahogy megígérte, nem szólt senkinek az egészről. Sem a testvéreinek, akik letorkollták, sem Jancsinak, aki úgy megrémítette.

Nem kellett sokáig várnia. Néhány nap múlva Annuska átkiabált a kerítésen, és egy rongyot lengetett vidáman:

- Hanna néni! Nézze csak! Itt a csengető nadrágjából egy darab!

Az asszony a korát meghazudtoló fürgeséggel ment oda a kerítéshez, és szemügyre vette a zsákmányt. Kéttényérnyi zöld terepszínű vászon volt, valahogyan olyan ismerős...

- Hogyan szerezte? Elkapták a csengetőt?

Annuskából kitört a nevetés:

- Nem mi téptük el a nadrágját, bár szívesen megtennénk! A kutyánk.

- Nem is tudtam, hogy van kutyájuk! Sose láttam...

- Ez volt a titkos terv. Elmentünk egy kutya menhelyre, és elhoztunk egy jó kis házőrző kutyust. Nem engedték ki az

udvarra egy darabig, hogy ne lássa senki. Szépen megszoktattuk magunkhoz, meg a házhoz. Szerencsére nem ugatósfajta. Inkább harapós! – nevette el magát újra Annuska. – Esténként kihozta a férjem, hogy szokja az udvart is, az utcára is kivitte kicsit, körbe járták a környéket, hogy visszatáljon, ha kell. A drótkerítést megbontotta a kapu mellett, de nappalra visszahajtotta, hogy ne látsszon. Aztán tegnap éjjel kinn hagytuk a kutyát az udvaron, a kerítést meg elhajtottuk, hogy ki tudjon menni. Most reggel ezzel a darab ronggyal várt minket. Nézze csak, véres a széle! Azt hiszem, jól megharapta az illetőt – azzal jóízűen újra felkacagott, és megsimogatta a mellette ugrándozó fekete-fehér foltos kutyát.

- Be van oltva ez a kutya? – kérdezte Hanna néni.

- Hát persze! Csak nem tetszik képzelni, hogy veszett kutyát tartunk?!

- Jó, jó, csak kérdeztem - motyogta Hanna néni, aki már tudta, hogy honnan olyan ismerős a nadrágdarab.

Ezúttal nappal állt az utcai ablakhoz, a függöny mögé, hogy meggyőződjön az igazáról.

Nehezére esett felzaklatott gondolataiból kigyomlálni a haragot, hogy kitalálhassa mi történt.

Már tudta, hogy miért nem látta éjjel, hogy ki csengetett. Itt minden telek két utcára nyílik. Az illető a másik utcára nyíló, hátsó kapuján mehetett ki, nem azon, ami szemben van az ő ablakával. Aztán került egyet, és feljött az utcájukon az ő kapujáig. Neki csak az ablaka előtt van drótkerítés, amin kilátni, de az udvara másik részén a régi deszkakerítés van, amit a férje csinált, amikor még élt. Annak a takarásában eljőhetett a kapuig, és megnyomhatta a csengőt, aztán visszaszaladt ugyanezen az útvonalon. Visszafelé a szomszédoknál is csengetett...

Eltelt néhány óra, amire meglátta Jancsit. Egy kék munkásnadrág volt rajta, a szokásos terepszínű helyett, és a bal lábára erősen sántított.

Az idős asszony nagyon haragudott Jancsira. A haragja jónak, igaznak, és indokoltnak tűnt, de ha nem áll többé vele szóba, akkor nem tudja meg, hogy miért zaklatta őt éjszakánként.

Még aznap, amikor a férfi sántikálva húzta kifelé a szemeteskukát az utcára, Hanna néni fürgén ott termett, ráköszönt, és megkérdezte:

- Látom sántikálsz! Mi történt a lábaddal?

- Fát vágtam, aztán nekipattant egy darab, ahogy hasogattam – motyogta kedvetlenül a szomszéd, földre szegezett szemmel.

- Nocsak, no! Én meg már azt hittem, hogy a csengő harapott meg éjszaka – azzal szúrós szemmel nézte a férfit, aki már iszkolt volna befelé az udvarára, csak hogy Hanna néni elállta beszélgetés közben az útját.

- Tudni akarom, hogy miért csináltad! – mondta a kis öregasszony harciasan. – Jó barátnők voltunk szegény édesanyáddal, amikor még élt. Hányszor vigyáztam rád gyerekkorodban, mindig hoztam neked süteményt, ahányszor csak sütöttem. Én soha teneked rosszat nem tettem! Milyen titkos indulatok rejtőznek benned én ellenem? Miért rémítgettel azokkal az éjszakai csengetésekkel?

Jancsi pálinkával már belülről is alaposan kifertőtlenítette magát, a kutyaharapás okozta ijedelemből, így most belekapaszkodott a kukába, hogy stabilan álljon, és vérágas szemeit ráemelte az asszonyra.

- A háza miatt... - mondta kásás hangon.

- Mit akarsz te az én házammal? Van házad neked is! Nagyobb is, szebb is, újabb is, mint az enyém. Ha halálra ijesztgetsz, akkor sem te örökölnéd az én házamat, vannak énnekem testvéröcséim. Nem is vagy a rokonom!

- Eladnák a maga kis házát a testvérei, olcsón megvehetném... Jó lenne az nekem. Én meg eladnám ezt a nagyot. Maradna pénzem elég, jól élhetnék...

Hanna néni még nem engedte, hogy eluralkodjon rajta a harag.

- Aztán Annuskáék háza is kellene? Azért nyomod náluk is éjjel a csengőt?

- Ja, a románoknál?

- Milyen románoknál? Erdélyi magyarok voltak azok, de már itt élnek harminc éve!

- Hát gondoltam, talán visszamennek Romániába, ha nem

érezik itt jól magukat. Minden évben hónapokat töltenek ott, a rokonaiknál, ott is maradhatnának... Nekik is olyan kis házuk van, mint magának, jó lenne nekem az is...

- Te milyen egy rongyember lettél Jancsi! Szegény édesanyád kisírná miattad a két szemét, ha még élne! Szégyelld magadat! Mától fogva nem is akarlak ismerni! Ne is köszönjél, úgy sem fogadom, és ne is gyere énhozzám semmiért! Úgysem engedlek be! Megver az Isten, a gonoszságodért meglátod!

Azzal Hanna néni hátat fordított Jancsinak, és elindult a háza felé. A férfi elengedte a kukát, betámolygott a kapuján, és onnan szólt az asszony után:

- Ugyis elviszi a kaszás, hiába kiabál! Kivárom én aztat...

Az öregasszony egy pillanatra megmerevedett, de aztán mégsem mondott semmit, lenyelte a torkában keletkezett gombócot, és megborzongott. Délután már nem bírta magában tartani a felháborodását. Átment a szomszédba Annuskáékhoz, és elmondta nekik, amit Jancsitól hallott. Együtt szidták a férfit. Hanna néninek jól esett a sorstársai haragja, és vigasztalása. Egészen megnyugodva ment haza, de a csengőt azért úgy hagyta, kikötve.

Úgy egy hónap múlva, reggel a boltba indult, amikor elcsúszott a kapuja előtt az éjjel odafagyott tócsán. Olyan szerencsétlenül esett, hogy a fejét beverte a kerítése betonlábazatába. Mire kiért a mentő, el sem vitte, csak a beállt halált tudta megállapítani az orvos.

A temetésén a fél falu ott volt, a szomszédok is mind. Annuska Jancsit nézte szúrós szemmel, aki egy sírkőnek támaszkodva álldogált, a többiektől távol.

- Még van képe idejönni! – suttogta a férje fülébe. – Nem esett már hetek óta egy szem sem! Az egész utcában nem volt még egy tócsa! Csak pont Hanna kapuja előtt! Gondolom, ki önthette oda azt a vizet éjszaka, amin reggel elcsúszott...

Mire kitavaszkodott, Jancsi megvette Hanna néni kis házát. Eladta a sajátját, és egész nap a kocsmában ült a pohárbarátokkal.

A beköltözése utáni első éjszakán szólalt meg először a csengője. Pont éjfélkor hármat csengettek. Mire magára

húzta a ruháit és kiment, nem talált senkit a kapu előtt.

Másnap éjfélkor újra hármat csengettek. Káromkodva tépte fel az utcai szoba ablakát, de nem látott senkit odakinn. Délelőtt átkiabált a kerítésen, és kérdőre vonta Annuska férjét:

- Most maguk szórakoznak énvelem? Mit nyomkodják a csengőmet? Azt hiszik, hogy megijedek? Nem vagyon én egy félős vénasszony! Baltával várom a kapuban éjfélkor, úgy vigyázzon! – ordította dühösen.

A szomszédja megvonta a vállát.

- Álljon csak a kapuban egész éjjel, ha úgy tetszik. Akár baltával is. Nekem mindegy. Nem fogunk találkozni, azt elhiheti...

Jancsi beváltotta a fenyegetését, és éjfélkor felöltözve, baltával a kezében állt a kerítés takarásában az udvaron. Amikor éjfélkor az első csengetés kihallatszott a házból, feltépte a kaput, és kirohant az utcára. Nem volt ott senki. Megkövülve állt a kapu előtt, miközben még kétszer hallotta a csengőt szólni odabentről.

Rémülten hátrált vissza a házba, és azonnal a pálinkás üveg után nyúlt. „Szelleme, szelleme csengetnek!” – gondolta. Úgy rázta a fejét, mintha ki akarná rázni belőle a félelmet. „Hanna néni! Hanna néni csenget!” – rémüldözött tovább, amíg eszméletlenül itta magát.

Hiába kötötte ki a csengőt, az másnap is pontban éjfélkor megszólalt. Valaki mindig hármat csengetett. Szinte egész nap megállás nélkül ivott, hol a kocsmában, hol otthon, egyik eszméletlenségtől a másikig.

Hanna néni házát a berendezéssel együtt vette meg. Mindenütt ott volt az asszony keze nyoma a házban, az asszony illata. Részségében folyton az idős asszonyt vélte látni. Hol az ágyában feküdni, hol a tűzhelye mellett állni, hol a tévéje előtt egy széken üldögélni. Jancsi hol az ágyat, hol a tűzhelyet, hol a székeket aprította fel baltával, és szórta ki a darabjaikat üvöltve az udvarra.

Amikor pár hét múlva meglátogatta őt a Pesten élő fia, szinte rá sem ismert az apjára, de az sem őrá. Akkor is holtreszeg volt, és összefüggéstelenül, lihegve a szellemekről zagyvált. Tátott szájjal zokogva sírt, majd

őrzöngve dühöngött a sivár, szinte üres házban. A fia hívta az orvost, aki megdöbbsent attól, hogy milyen rövid idő alatt lett roncs Jancsiból. Beszállította a közeli kórház pszichiátriai osztályának zárt részlegébe.

Másnap korán reggel, amikor még néptelen volt az utca, Annuska férje kiserelte a csengő nyomógombja mellé beszerelt elektromos egységet, amivel távolról tudta működtetni éjjélkor Jancsi csengőjét, és visszatette a tartalék kulcsot a verandán a virágláda alá. Ezzel ment be néhány hete Jancsihoz, hogy visszakösse a kikötött csengőjét, amikor a férfi a kocsmában időzött. Még Hanna néni mutatta meg neki a tartalék kulcsot annakidején, hátha vele valami baj történik...

Családi perpatvar

Giuseppina Aurila jósnő nápolyi otthonának esetlenül berendezett vendégfogadó szobájában – ahol az egykor szép bútorok úgy támaszkodtak a falhoz, mintha éppen csak ott felejtették volna őket egy pillanatra – számítóan nézegette a vele szemben ülő gazdag nőt, aki rendszeres vendége volt.

Az asszony az enyhe novemberi idő ellenére földig érő nercbundát viselt. Ahogy széles gesztusokkal, dühösen magyarázta a családi perpatvart, a csuklóján négy vastag arany karlánc csörgése adta az aláfestő zenét. A nyakában a híres feketegyöngysorát viselte, aminek minden szeme kincset ért.

- Drága Giuseppina! Értsen meg! – mondta nagy hangon, sokadszorra Lorenza Cucci – Nem teheti ezt meg büntetlenül velem Carló, a volt férjem! Megölettem azt a szemetet! Meg én! Velem aztán nem fog kibabrálni még egyszer! Tizenkét éven át túrtam a félrelépéseit, de minden pohár betelik egyszer! Persze, hogy kidobtam, amikor összeállt azzal a Paulával! Most meg képes megüzenni az ügyvédjével, hogy csökkenti a tartásdíjamat, mert feleségül veszi azt a cafkát! Ezt a szégyent! Milyen ostobák a férfiak! És milyen szerencsétlenek vagyunk mi asszonyok! Nekem, a gyermekei anyjának üzen ilyet! De megmondta már a családjá is, amikor a Cucci cég elnöke lett, hogy nem normális! Húszezerről ötezerre csökkenteni a gyártott termékek számát, közben húsz százalékkal felemelni az árakat! Aztán kiüldözni a családi cégből a nagybácsikat, unokaöccsöket, és eladni a cégünket az araboknak! Az egy dolog, hogy tönkretette a céget, de engem nem fog tönkretenni! A család szent, és aki ezt nem tartja tiszteletben, az megfizet érte! Hogyan lehetne eltenni láb alól ezt a család szégyenét? Éjjel, nappal töröm a fejemet, ezt kérdem mindenkitől, de senki sem segít! Megbolondulok már a gondolatra is, hogy az én szegény kislányaim földönfutók lesznek az apjuk miatt! – Lorenza Cucci az utolsó mondatot teátrálisan suttogta bele a nyitott

teraszajtón keresztül a nápolyi utca lüktető forgatagába, majd kétségbeesetten az ölébe ejtette a karjait. A kezén levő karperecek csörrenve hulltak a nercbundára, és a dühtől, vagy az önsajnálattól, keservesen zokogni kezdett.

A jósnő nem is figyelt az elhagyott feleség panaszaira, az asszony válásának nyolc éve alatt ezerszer hallott kirohanásra, Carló Cucci ellen. Szemeiben fekete fény lobbant, ahogy sóváran nézte az asszony nyakában levő fekete gyöngysort. Előrehajolt a mélybordó selyemmel behúzott kanapén, megigazította olcsó, fekete kosztümkabátján a fehér díszsebkendőt, és megkeverte a jóskártyát. Kiterítette az asztalra, unottan rápillantott, és már majdnem megszólalt, amikor rádöbbsent, hogy mit mondott az előbb Lorenza.

Kapkodva összesöpörte az asztalról a kártyát, és sokáig kevergette, miközben sebesen járt az agya. Mire újra kiterítette a kártyákat már készen volt a terve. Előbb meg kell bizonyosodnia arról, hogy az asszony komolyan gondolja, amit mondott.

- Nézze asszonyom, milyen félelmetesek ezek a lapok! – szólalt meg mézesmázosan.

- Mi az? Mit lát, Giuseppina? – hajolt közelebb érdeklődve a vendége. A jósnő elhúzta a kezét a kártyák fölött, mint egy bűvész.

- Csupa félelmetes lapot látok! Itt a halál mindjárt az elején. Valaki nemsokára meghal. Az Ön kérése meghallgatásra talál. Megleli a bosszúja eszközét.

Signora Cucci türelmetlenül kitörölte a könnyecseppeket a szeméből, egy hófehér, hímzett batisztkendővel, amelynek sarkát a híres CC monogram díszítette. Az arca kipirult, a szája elnyílt, ahogy előrehajolva a kártyákat nézte. Aztán a jósnőre emelte a szemét:

- Maga egy varázslónő! Maga a legjobb! Kedves barátnőm, micsoda örömet szerzett ezzel a jóslattal! Mikor?! Mikor döglik meg az a szemét?!

- Az csak magától függ. Meg kell bíznia a munkával valakit, és megegyezni az árban.

Lorenza Cucci elvesztette az érdeklődését. Hátradőlt, összeszorította a száját, és lemondóan legyintett.

- Nem ismerek én senkit. Kit bíznék meg?

- Pedig itt vannak a lapok! – bizonygatta a jósnő, aki megijedt, hogy mégsem gondolta komolyan az asszony a férje meggyilkolását, és odakapott a nyakában függő apró feszülethez. – Mamma mia! Mennyi pénz van ebben! – gondolta sóváran.

- Hát akkor szóljon a lapoknak, hogy keressenek valakit, aki elvégzi a munkát! – mondta gúnyosan, és felállt a székeről az asszony.

Giuseppina bólított, és határozottan azt mondta:

- Jó, szólok!

Lorenza Cucci azonnal visszaült, és izgatott érdeklődéssel kérdezte:

- Megtenné?

- Igen, asszonyom! Megteszem! – mondta komolyan a jósnő.

Egy darabig egymást méregették csendben, próbálták kitalálni, hogy megbízhatnak-e a másikban. Végül Giuseppina szólalt meg suttogva:

- Mennyi pénzt tud rászánni erre a munkára?

Lorenzán a pénz hallatára, rögtön kitört a zsugoriság, és suttogva máris alkudozni kezdett:

- Nem korai még az árról beszélni? Még nem is tudjuk, hogy mennyit kér az illető!

A jósnő azonban be akarta biztosítani magát, legalább egy ígéretet akart kicsikarni a pénzről.

- Tudnom kell az összeget, mert attól függ, hogy kit lehet megbízni a dologgal.

- Diszkrét és ügyes embert akarok! Akkor nem sajnálnék a dologra egymilliárd lírát. – mondta halkan az asszony, jól kihangsúlyozva az összeget.

- Kétmilliárd líra! – vágta rá azonnal a jósnő.

Lorenza Cucci magában mosolygott. Ezt ügyesen csinálta! Bekapta Giuseppina a horgot. Azonban hangosan, felháborodva mondta:

- Nem, ez túl sok! Ennyit nem kérhetnek tőlem!

- A szicíliaiak a legjobbak asszonyom, azok pedig sokba kerülnek!

Lorenza úgy tett mintha tanácstalan lenne, s erősen

gondolkodna. Ingatta a fejét, elhúzta a száját, felhúzta a szemöldökét és a vállát, a tenyereit széttárta egy pillanatra. Aztán újra elővette a zsebkendőjét, és a szemét kezdte törölgetni, amiben egy könnycsepp sem volt.

- Kisemmiznek! – nyögte színpadiasan.

- A legjobbat akarja megbízni, nem asszonyom? Aki nem keveri bele magát, ha elkapják! Aki miatt nem kerül börtönbe!

A jósnő szavaitól összerázkódott az asszony, és úgy döntött, hogy nem komédiázik tovább.

- Na jó, legyen kétmilliárd! – sóhajtotta, és már állt is fel a székről, hirtelen megfordult és az ajtóhoz sietett. Ott búcsút intett:

- Pá drágám! Majd értesítsen, ha talált valakit! – mondta, és már indult is.

Divatos Cucci cipőjének magas sarka vidáman kopogott a megfeketedett, intarziás parkettán, ahogy az előszobán át a bejárat felé sietett.

A jósnő szája diadalmas mosolyra húzódott. – Ez az, igen! Kétmilliárdocska! Vége a tisztos, szerény megélhetésnek, ezután nagykanállal eszem az életet! Vajon mibe kerül egy ilyen gyöngysor? – gondolta, s szíve boldogan dörömbölt.

Eddig is csurrant-cseppent neki Cucciék családi veszekedéséből, mert az asszony mindig újabb jóslatokért jött hozzá. Ő meg, persze a jóslataival csak szította közöttük a perpatvart, ahogy csak tőle tellett, hogy sokáig járjon hozzá az asszony tanácsokért. Most azonban úgy érezte, hogy bekopogott hozzá a szerencse, itt az ideje, hogy meggazdagodjon.

1995. tavaszán Lorenza Cucci nápolyi házában dolgozószobájában elégedetten írta le a naplójába „Nincs olyan bűncselekmény, amelyet ne lehetne megfizetni.”

Már fiatal lány kora óta naplót vezetett. Naplójának könyvecskéi kulcsra zárva sorakoztak a könyvespolcon. Nézte őket, kortyolt egyet az asztalán álló pohár sötétvörös borából, és elmerengett a régi naplók titkain. A fiatalkori álmairól, hogy gazdag férjet szerezzen. A megismerkedésükről Carlóval, a csábításról, a sok

izgalomról és cselszövésről, ami ahhoz kellett, hogy a gazdag Cucci fiú feleségül vegye őt. Carlónál fényesebb partit elképzelni sem lehetett. A pompás esküvőjükről, amin örök hűséget fogadott a férfi neki. A kezdeti boldog éveikről, a lányaik születéséről. Az extravagáns vitorlásairól, az álom-villáikról, az értékes műkincseikről. Aztán a férje sorozatos félrelépéseiről, ami a lányok születése után kezdődött. A folytonos veszekedéseikről. A keze ökolbeszorult, amikor eszébe jutott az a nap, amikor Carló faképnél hagyta. Felszállt a magánrepülőgépre, és többé nem tért vissza a családjához. A naplók őrizték minden csalódását, keserűségét, az évekig tartó válóperük minden megalázó részletét, a hosszú vagyonmegosztási vitát közöttük. Ám a gyenge jellemű Carló csak színleg egyezett meg vele, azért, hogy kimondják a válást és elvehesse a fiatal, szőke Paula Frencit feleségül. Most meg fukarul meg akarja nyirbálni a nagy nehezen kialakított tartásdíját!

Az asszony felvetette a fejét, és gúnyosan elmosolyodott: Ebből aztán nem eszik! Még pár nap és semmit sem eszik soha többé... – gondolta elégedetten. A férfiak elhagyják a családot, a Jóisten soha! – biztatta magát, hogy legyőzze a magányosság érzését.

Folytatta a naplózást, hol járt mit csinált aznap, mi történt a divatvilágban, a hírességek között, hogyan töltötték a napot a lányai.

Amikor végzett, felállt, és odament a bársekreányhoz, hogy töltsön magának még egy pohár bort. Az öbölből induló könnyű szél besurrant az ablakon, és meglebegtette a napló lapjait. A szél visszalapozott arra az oldalra, amin a „Nincs olyan bűncselekmény, amelyet ne lehetne megfizetni.” bejegyzés állt.

Giuseppina Aurila lassú, egyenletes léptekkel haladt a Centro Historico, a nápolyi szegénynegyed koszos, néhol romos sikátoraiban, kerülgette a szemetet, melyet senki sem söpört össze. Nem törődött az utcalányokkal, és a körülöttük keringő gyanús alakokkal. Felnézett az égre, a telihold rojtos fényköre esőt ígért, talán vihart is. A vihar azt jelzi, hogy fordul a sors, új élet vár rám - bizakodott. Nem

minden ok nélkül, mert máris pénz szűkében volt.

Pedig két évvel ezelőtt azt hitte, hogy Lorenza Cucci megbízása, a férje megölésére, annyit hoz a konyhára, hogy többé nem lesznek anyagi gondjai.

Elszántan befordult a régi temető helyén épült, mostanra már lakatlan, kitört ablakú ház, tárva-nyitva álló kapuján, és a mocskos, csorba lépcsőkön leereszkedett a pincébe. Egyetlen maszatos égő adott halvány fényt a földes, szemetes pincefolyosón, ahol a léptei zajára patkányok iszkoltak a biztonságos sötétség felé. A vakolatlan falakról vastag pókhálók csüngtek. A folyosó közepén bekopogott egy nehéz vasajtón. Választ nem kapott, belökte az ajtót, és belépett egy nagy terembe, ahol cseppet sem volt világosabb, mint odakinn a folyosón. Megérkezett az okkultista szeánsz helyére, amit Nápoly leghíresebb médiuma Anita Milla tartott.

A médium már elfoglalta a helyét a terem közepén lévő asztalnál, rajta kívül még ketten üldögéltek az asztal körül levő székeken, de még három szék üres volt. Milla amikor meglátta, fölemelte a karját, amelyen aranykarikák sokasága csilingelt, s intett, hogy üljön le. Nem mutatta, hogy meglepődött volna Giuseppina felbukkanásán, aki már két éve nem járt nála, és most megjelent olyan képpel, mint aki csapdába esett. Az asztalon égő egyetlen gyertya halvány fénykörében csendben üldögéltek mindannyian, várva, hogy a még üres székek is gazdára találjanak ma este.

Giuseppina innen, az okkultista szeánszról ismerte az eladósodott pizzériatulajdonost Benedettót, a büntetett előéletű gépkocsivezetőt Oraciót, és Ivanót, egy garniszálló portását. Velük csináltatta meg két éve, a Lorenza Cucci féle munkát.

Kezdetben minden rendben is ment, ő volt az aki Ivanóval remekül kitervelte a férj meggyilkolását. A sofőr és a lövésekre vállalkozó szicíliai Benedettó volt a végrehajtó. Ivanó figyelte a férfit, és a gyilkosság napján felhívta a milánói via Palestínán található irodaház előtt, egy autóban várakozó két társát, hogy tájékoztassa őket, miszerint Carló elindult a munkahelyére. „A csomag megérkezett.” – ennyit

mondott a telefonba. Rövid idő múlva a híres olasz divatház feje luxusautójával leparkolt a közelükben. A bejárathoz sietett, a portás ajtót nyitott, de az üzletembernek nem maradt ideje, hogy belépjen az épületbe. – Signore Cucci? – szólította meg őt Benedettó. Cucci kíváncsian odafordult, és a következő pillanatban három lövéstől eltalálva rogyott a kőre. Az elegánsan felöltözött Benedettó, lehajolt hozzá, és még egy golyót röpített a fejébe. Aztán szépen, ráérősen visszasétált az út túloldalára, ahol egy zöld színű Renault Clióval várt rá Oració. Az esetnek több szemtanúja is volt. Mégsem kapott a rendőrség használható adatokat sem az elkövetőről, sem az autóról.

A nyomozóknak nem volt könnyű dolguk, Cucci rengeteg ellenséget szerzett magának a családjában, és az üzleti életben. Azt gyanították, hogy bérgyilkosságról lehet szó, de a megbízót a becsapott üzlettársak között, és a szerencsejáték-bizniszben keresték, ahol az áldozatnak volt néhány kétes érdekeltsége. Végül a nyomozás zátonyra futott.

Giuseppina öröme Lorenza Cucci attól kezdve barátnőjének tartotta őt, és amikor elpanaszolta neki, hogy milyen sokat kért a bérgyilkos, még ötszázmillió lírát fizetett a hallgatásáért. „Minden pénzt megér holtan látni Carlót” – mondta neki akkor Lorenza. Most meg cserbenhagyná! Most, amikor alig maradt már a kapott pénzből! Ami csak első hallásra volt sok, mire négyen megosztottak rajta, kiderült, hogy voltaképpen nagyon is szerény összegről van szó. A teljes összegből sem futotta volna fekete gyöngysorra, még annak egyetlen szemére sem. Egyikük sem gazdagodott meg a ráeső részből. Kezdetben könnyű kézzel költötte ő is, s mire észbe kapott szétolvadt a könnyen jött pénz. A társai is így lehettek ezzel, mert a két bérgyilkos a napokban felbukkant nála, és újabb hatszáz millió lírát követelt. Arra hivatkoztak, hogy szinte ingyen végezték el a munka piszkosabbik részét. Ő próbálta megszerezni a pénzt Signora Cuccitól, meg egy rendesebb összeget magának is, de az nem akart többet fizetni. Nem fogadta őt, letagadtatta magát, ha kereste, most meg az újságokban olvasta, hogy a dúsgazdag özvegy külföldre

utazott. A bérgyilkosok, Benedetto és Oració megfenyegették őt, aki csak közvetített, hogy megölik, ha nem szerzi meg a pénzüket. Úgy érezte, mintha egy csomó szál gabalyodott volna össze a kezében, és fogalma sincs hol a vége.

Segítségre volt szüksége, és kihez fordulhatott volna máshoz, mint a szeretett madrinájához, a néhai keresztanyjához, aki felnevelte őt, akitől jósolni tanult, aki halála után sem hagyta el, ha szüksége volt rá.

A jóslás sem ment már neki, a lapok össze-vissza mutattak mindent, képtelen volt bármit is kiolvasni belőlük. Lassan minden csalódott ügyfele elhagyta.

Régebben rendszeres látogatója volt Millának, akin keresztül tudott beszélni madrinával, de a Cucci ügy után óvatosságból nem jött ide többé. Most sem akart nyilvános szeánszra jönni a problémájával, de az otthoni szellemidézés, amivel megpróbálkozott, katasztrofálisan sikerült. A quija táblát használta, de nem sikerült megidéznie madrina szellemét. Pedig órákig próbálkozott vele. Amikor kimerülten ledőlt az ágyára pihenni, abban a pillanatban egy erős, hideg fuvallatot érzett, és mintha az ágya mellett térdelne, olyan közelnél suttogott a fülébe egy nyafogó, affektáló férfihang. „Fáradt vagyok, fáj a fejem, és nagyon sok a dolgom! Mit akar a gyilkosom tőlem?” Oldalra fordította a fejét, de senkit sem látott a világos szobában. Valami láthatatlan erő szinte felrántotta őt fektéből, rémes dohos rothadás szagot érzett, és a hang ráordított: „Tudom, mit akarsz! A pénzem, a pénzem kellene még mindig neked is! Mindenki azt akarja! De jól jegyezd meg, nincs az a pénz, amivel a bűnödöt megválthatod. Bűnhődnöd kell, a világodban is, és itt a másvilágon is! Neked is! A többieknek is! Legyetek átkozottak, legyetek átkozottak!” Azzal visszalökte őt a láthatatlan erő az ágyra. A szellemidézésben való járatlansága, és valami balszerencse folytán madrinája szelleme helyett Carló Cucci szellemét idézte meg. Órákig remegett és sírt utána, olyan félelmetes volt ami történt. Még egyszer nem merte megpróbálni az otthoni szellemidézést.

Nyikorogva újra kinyílt a pinceajtó, egy tökéletesen

sminkelt, rövid, vörös hajú, elegáns nő lépett be a terembe. Milla intésére ő is az asztalhoz ült. Rövidesen az utolsó üres szék is gazdára talált, egy boldogtalan képű szikár férfi foglalta el.

Milla intett, hogy fogják meg egymás kezét, és elkezdődött a szeánsz. Aki először érkezett, az elmondta, hogy kit szeretne megidézni a holtak világából, és a médium lehunyt szemmel mormolni kezdte:

- Hús a húshoz, vér a vérhez, gyere haza, megidézlek! Hús a húshoz, vér a vérhez, gyere haza, várunk téged!

Aztán hosszú csend következett, majd Milla megszólalt férfihangon, toszkán tájszólásban, és hosszasan elbeszélgetett a férfival, aki beszélni akart édesapja szellemével. Amikor a férfi már nem akart több kérdést feltenni a szellemnek, felállt az asztaltól, az asztal közepén lévő tálcára tette a szokásos tiszteletdíjat, és a könnyeit törölgetve kiment a teremből.

Aztán a soron következőnek, aki minden szeánszára eljött, a médium egy kislány szellemét idézte meg. Mindig ugyanazt kérdezte tőle, hogy jól van-e a kislánya. Milla kislány hangon, csacsogva, nevetgélve válaszolt neki. Amikor elment, Giuseppina következett volna, de ő intett, hogy utolsó szeretne lenni. A vörös hajú nőnek megidézte a nagyapja, a boldogtalan képű szikár férfinek pedig, a barátja szellemét. Végül Milla kettesben maradt Giuseppinával. Megfogták egymás kezét, és Aurila elmondta, hogy a szellemvilágból a madrináját szeretné megidézni. Milla elmormolta a szellemidéző mondókáját, de semmi nem történt.

- Nem akar kapcsolatba lépni veled! – rázta a fejét a médium – sajnálom!

- Próbáld meg Anita még egyszer, kérlek! – könyörgött Giuseppina. A médium újra megpróbálta a szellemidézést, és ezúttal úgy tűnt, hogy sikerrel járt, bár a megidézett, életében soha nem rikácsolt ilyen borzalmasan, mint most Milla.

- Mit akarsz tőlem? Hagyjál engem békében nyugodni! Nem megmondtam, hogy a jóstehetségedet csak jóra szabad használni! Segíteni, támogatni a hozzád fordulókat. Te meg

mit csinálsz? Előbb halálosan összeveszítetted azt az ostoba, kapzsi asszonyt azzal a gyengejellelű férjével, aztán megszervezed a férje megölését! Elveszítetted a jóstehetségedet? A cinkosaid téged akarnak most megölni? Úgy kell neked! Erre tanítottalak én? Vedd tudomásul, hogy levettem rólad az áldásomat! Ha nem hagysz békében, Carló Cucci szellemét küldöm el hozzád újra és újra, ugyanúgy, mint a múltkor.

Azzal egy hideg légörvény eloltotta a gyertyát, és Giuseppina megesküdült volna bármire, hogy a haját is alaposan meghúzta.

Kis idő múlva Milla meggyújtotta a gyertyát, Aurila remegő kezekkel kotorászott a táskájában, és a tálcára tette a pénzt. Nem néztek egymásra Millával, amíg kibotorkált a teremből.

Másnap a rendőrségre sorra futottak be az alvilágból a besúgók jelentései, hogy a Cucci ügyben a jósnő szervezte meg a bűntársaival a bérgyilkosságot.

A világ összes újságja „Fekete özvegynek” nevezte Lorenza Cuccit. Aki most gúnynevére rászolgálva, talpig feketébe öltözve várta a hosszadalmas, szürrealista szappanoperához hasonló bírósági tárgyalása következő napját. A tárgyaló terem zsúfolásig tele volt.

Lorenza meg volt győződve arról, hogy őt a tárgyalás végén ártatlannak nyilvánítják, és elengedik.

A mai napon az ügyvédje védőbeszédje következett, és reménykedett benne, hogy már utána hazamehet.

Felhúzta a szemöldökét, és fekete napszemüvege fölötti résen nézte, ahogy a bíróság bevonul. Elhangzottak a szokásos formaságok, majd felállt az ügyvédje, és beszélni kezdett. Lorenza egyre türelmetlenebbül hallgatta. - Minek jön elő ezekkel a régi dolgokkal? – zsörtölődött magában. Minek beszél arról, hogy mit csinált Carló, hányszor csalta meg őt, és kivel, hogyan, mikor. Már meghalt, már nincs jelentősége. Amikor az ügyvéd, a férje Paulával való viszonyát kezdte kitergetni, Lorenza felugrott a helyéről, és félresöpörve az ügyvédje gondosan felépített védőbeszédét, az utolsó szó jogán szót kért.

A jelenlevő újságírók nagy öröme, ezt a bíróság engedélyezte.

Lorenza elemében érezte magát, elmondta, hogy minden a csaló, hűtlen barátnője Giuseppina Aurila miatt van. Ő nem is akarta megöletni a férjét, nem gondolta komolyan, csak úgy mondta ezt, mert mérges volt rá. Egy feleségnek joga van mérges lenni, ha elhagyja a férje. A bolond Giuseppina meg komolyan vette. Megölette azt a szegény Carlót, árván maradtak miatta a kislányai! Aztán megzsarolta őt, folyton pénzt kért. Ő adott is neki amennyit csak tudott, és mégis belekeverte ebbe a piszkos ügybe! Pedig amikor letartóztatták, ő megüzente neki, hogy hagyja ki a dologból, és aranyban fogja fürösztetni.

Ezt hallva az újságírók arca ragyogott a hír izgalmától.

A bíróság tagjai megkönnyebbülten fújtak, és mosolyogtak, hiszen ezzel minden eldőlt az ügyben. Lorenza ügyvédje rémülten csapta össze a kezét, a szemét az égre emelve, onnan kérve segítséget, hogy némuljon meg a védenccé. Azonban kérése nem talált meghallgatásra.

Lorenza tovább szapult a jósnőt, kifejtve, hogy soha ne engedj be még egy barátságos farkast sem a tyúkketrecbe. Előbb-utóbb ugyanis éhes lesz.

Mire lángoló arccal, igazsága tudatában befejezte a jósnő elleni kirohanást, már el is intézte magának a huszonkilenc év börtönbüntetést, mint a gyilkosságra való felbujtó. Bűnösségét a naplójába, évekkal ezelőtt, a saját kezével írt sorai igazolták: „Nincs olyan bűncselekmény, amelyet ne lehetne megfizetni.”

Legyen már vége!

Jaser mindent megtett, hogy a mai nap emlékezetes maradjon a barátai előtt, akiket este vendégül lát. Sőt a mindennél talán többet is, hiszen olyan hihetetlen élvezeteket készített elő a számukra, amikre Rijádban nem is számíthatnak. Tudta, hogy ki kell tennie magáért, hiszen abban a megtiszteltetésben lesz része, hogy a királyi hercegek közül is eljön egy, a beígért hatalmas bulira.

Szerencsére az apja már hetekkel ezelőtt bejelentette, hogy ezen a hétvégén Dubajba utazik, és elviszi magával feleségét is, Jaser anyját. A szolgáltnak megparancsolta, hogy a fiának engedelmeskedjenek, mert őrá bízta a házat. Kire is bízta volna? Hiszen ő Jaser az egyetlen fia a szüleinek, ráadásul egy hét múlva betölti a 18. évét, nagykorú lesz. Igaz, hogy Szaúd-Arábiában nem szokás megünnepelni a születésnapokat, de ő meglepte a hasonlókorú iskolatársait azzal, hogy mégis egy titkos születésnapi bulira hívta őket.

Ez nagyon megemelte az általa tervezett összejövetel fontosságát, még fedőnevet is adott az eseménynek, mindenkinek úgy kellett emlegetnie, hogy „tudod, azon a napon”. Élvezte, ahogy körbe járt az iskolában a fontos kérdés a fiúk között, hogy „tudod, azon a napon te is ott leszel?”

Ezt találta ki, hogy különlegessé tegye a meghívást, hiszen az elmúlt három évben nem volt túl népszerű a középiskolában. A társaihoz képest kissé alacsonyra nőtt, kicsit kövérkés, és eléggé esetlen mozgású volt. Nem tartozott a kiváló tanulók közé, és az édesapja is csak egy állami tisztviselő.

A titkos születésnapi buli miatt azonban hirtelen nagyon népszerű lett a társai között, mert ez olyan nyugatias dolog, amit bátorság volt felvállalni, hiszen minden nyugati szokásra rossz szemmel néznek az ország nagyhatalmú vallási vezetői. Ráadásul beígérte a meghívottaknak, hogy egészen különleges élményekben lesz ma részük.

A magas falakkal övezett házuk Rijad egyik legfelkapottabb

negyedében áll, és szép kert veszi körül. Szerencsére Szaúd-Arábiában jól megfizetik az állami tisztviselőket. Jaser is szeretne az apja nyomdokába lépni, ehhez azonban protekciót kell szereznie, mert nem könnyű ilyen álláshoz jutni. Sok a jelentkező, és elsősorban családi-baráti kapcsolatok révén lehet bekerülni a rijádi tisztviselői karba. Azt reméli, ez az összejövetel lesz a jövőjének a kulcsa, olyan emlékezetessé teszi a barátainak, hogy minden résztvevője a lekötelezettje lesz.

Az indiai cselédséggel rengeteg ételt készíttetett, amit – egészen szokatlan módon – mind felhalmoztatott egyetlen hosszú asztalra a férfi nappaliban, ahol majd a barátait fogadja.

Aztán – óriási meglepetésükre – közölte a cselédekkel, hogy szabadon rendelkezhetnek reggelig az idejükkel, nem tart igényt a továbbiakban a szolgálataikra a mai napon. Még a házában lakó cselédséget is elküldte azzal, hogy látogassák meg a rokonaikat, vagy töltsék bárhol máshol ezt az éjszakát. Jó oka volt rá, hogy elküldje őket, a különleges rendezvényhez nem akart szem- és fültanúkat.

Amikor a cselédek mind elmentek, saját kezűleg hordta be a garázsban elrejtett márkás külföldi italok palackjait.* Szépen felsorakoztatta őket egy asztalkára, és elégedetten bólogatott, látva az impozáns választékot, bár a különféle díszes üvegekben ugyanaz a helyben kotyvasztott szadiki nevű alkoholos ital volt.** Szerencsére az apja nem fukarkodott a zsebpénzével, és a gyermektelen nagybátyja is sokszor adott neki egy-egy nagyobb összeget ajándékba. Eddig nem nagyon volt mire költenie, de most jó hasznát vette az összespórolt jókora summának.

Felment a szobájába, kivett az ágya matraca alól egy DVD-t, és egy fehér tablettáktól duzzadó nejlon zacskót. Lement a férfi társalgóba, a DVD-t betette a lejátszóba, a zacskót meg elrejtette egy természetes virágcserep mögött. Elégedetten mosolygott magában, sok nehézségbe ütközött, és sokat izgult, mire sikerült beszereznie mindent a különleges partihoz, de végül mindent megszerzett, és ez a lényeg. A hercegre gondolt, aki eljön a titkos bulijára, és meg volt róla győződve, hogy a bulival kapcsolatos minden

bonyodalom és minden kiadás, jó befektetés lesz a jövőjébe...

Az órájára nézett, és visszasietett a szobájába, átöltözött egy tiszta kandórába, egy patyolat tiszta, hófehér, hosszú ingbe. Megfésülte ritkásan nőtt szakállát, és a fejére borított egy szintén hófehér ghutrát egy patyolat tiszta kendőt, amit leszorított egy vadonatúj igallal, egy fekete karikával. Kicsit elgondolkodott, hogy nem kellett volna ehhez a különleges bulihoz, egy különleges öltözetet is beszereznie? Legalább egy európai férfinadrágot a kandóra alá, de aztán megrázta a fejét. Iszonyú meleg lenne, elrontaná a fesztelen házigazda szerepét a szokatlan ruhadarab, és lehet, hogy az már tényleg megbotránkoztatná a herceget...

Már az is megbotránkoztató lesz mindenki számára, hogy ő nyit a vendégeinek kaput, és nem a cselédek. Ebben a pillanatban már meg is szólalt a férfi rész kerti kapujánál*** a kisharang. Lesietett, és kitárta a kaput, betódult rajta a meghívottak első csoportja. Egyiküket megkérte, hogy maradjon a kapunál, amíg a következő vendégek megérkeznek, és aztán kérje meg a következő érkezőt, hogy rövid ideig ideiglenesen töltsse be a kapus szerepét, majd ugyanígy adja is tovább. A vendég alaposan meghökkent a szokatlan kérésen, így Jaser fontoskodó arccal közölte vele:

- Tudod, hogy ez egy különleges buli, itt nincs helyük a szolgáknak - azután besietett a férfi nappaliba, a vendégei után. Bekapcsolta a CD lejátszót, amibe bekészítette az arab slágerlisták legnépszerűbb dalait.****

Ezután tovább magyarázkodott, hogy miért kell a vendégeknek, saját maguknak szedni az ételből az asztalra készített tányérokra, miért nem a szolgák teszik. „Ez egy különleges buli” hajtogatta egyre, végül már kínjában a szeszesitalok asztalkájára mutatott. A meghívottak körülállták az asztalkát, nézegették az italos üvegek idegen feliratait, legtöbben még soha nem is láttak ilyet, és félve vették fel némelyiket az asztalról, hiszen Allah szemében bűn az ilyen italok fogyasztása, és Allah mindent lát, mindent tud. Sok tétovázás után a szomszédosabbak inkább narancslevet töltöttek maguknak, és senki nem nyúlt az

ételekhez sem.

Az újonnan érkezőknek újra meg újra el kellett mondania a varázsigét a különleges buliról, de mindenki feszélyezetten álldogált, nem is ültek le, nem is ettek semmiből, az italokat is érintetlenül tették vissza az asztalkára.

Jaser egyre kínosabban érezte magát, egyik lábáról a másikra állt, semmi nem úgy alakult, ahogyan remélte. Az utolsó vendégek is beszállingóztak már, amikor újra megszólalt a kis harang a kapunál. Jaser kisietett, és elsápadt, amikor kinyitotta a kaput. Megérkezett népes kíséretével a várva várt királyi herceg, a hétezer Szaúd herceg egyike. Jaser mélyen meghajolt, és áhítattal rebegte „asz-szalámu áléjkum”, a herceg felhúzta a szemöldökét, és csodálkozva nézte Jasert. Végül a kíséretéből előlépett a közös barátjuk, aki meghívta az ő nevében a herceget, és hosszasan a herceg fülébe suttogott valamit.

Jaser úgy érezte, hogy a herceg mindjárt sarkon fordul, és őt valami szörnyű büntetéssel fogják súlytani, ami az élete végéig fog tartani. Ehelyett a meglepően jóképű herceg – a suttogás hatásaként – elmosolyodott, egy hellóval üdvözölte Jasert, és feléje nyújtotta a jobb kezét.***** Jaser szívéről hatalmas kösziklák estek le, és bátoritanul elfogadta a feléje nyújtott kezét. Egyetlen szót sem mert szólani, csak invitáló mozdulattal betessékelte az újonnan jötteket, közben azon aggódott, hogy kevés lesz az étel ennyi embernek. Felesleges volt az aggodalom, mert csak a herceg, és a közös barátjuk lépett be a kertbe, a többiek a herceg egy intésére mind a kapu előtt maradtak.

A herceg határozott léptekkel bemasírozott a férfi bejáraton a házba, a férfi nappaliba belépve egy újabb vidám hellóval üdvözölte a meghajló vendégeket, majd körülnézett. Megnézte a büfé asztalt, az italos üvegeket, a szolgák hiányában a narancsleves csészéjüket szorongató, tanácstalanul álldogáló vendégeket, és elismerően bólintott „Különleges buli”. Az ő szájából ez egészen másképpen hangzott, mint ahogy Jaser hajtogatta szerencsétlenül egészen idáig.

Mindjárt látszott, hogy a herceg már járt ilyen jellegű rendezvényen, mert rámutatott egy ízletes falatra a büfé

asztalon. „Biszmilah”***** jelentette ki, mert minden fontos dolog ezzel kezdődik, így az étkezés is. Jaser rögtön odaugrott, és jobb kezével a herceg szájába helyezett a kiválasztott ételből egy falatot, ez az ő kötelessége volt házigazdaként, elégszer látta már az apjától. Aztán a herceg fogott egy tányért, telepakoltatta étellel, intett Jasernek, hogy üljön le a kanapéra, és ő mint díszvendég, leült a jobb oldalára, és falatozni kezdett.

A többiek kicsit zavartan követték a herceg példáját „különleges buli” mondták biztatón egymásnak, mialatt – életükben először – saját magukat szolgálták ki. A herceg rámutatott az asztalkán levő viszkis üvegre, Jaser ugrott, töltött belőle egy fél pohárral, és átnyújtotta neki. A herceg beleszagolt a pohárba, elvigyorodott, amikor megérezte a helyben kotyvasztott szadiki illatát, de kiürítette a poharat, és elfogadta a szokásos kétszeres utántöltést, amit teánál, vagy üdítő italoknál az illem megkíván, majd egy kortyot a pohár alján hagyva visszaadta Jasernek. Ezen felbátorodva a többiek is követték a példáját, előbb szégyenlősen, majd amikor a még soha nem ivott alkohol a fejükbe kezdett szállni, egyre bátrabban. „Különleges buli” biztatták eleinte egymást, végül legtöbbször megkóstolták kíváncsiságból valamelyik üveg tartalmát. Néhányan az első korty után csak szorongatták a kezükben az italt, aztán próbáltak diszkréten megszabadulni a poharaiktól.

Az egyik fiú éppen a természetes virágcserep mögé szeretne volna elrejteni a félig telt poharát, és amikor ez akadályba ütközött, elképedve húzta elő onnan a kis fehér pirulákkal teli nejlonzacskót. Jaser odaugrott, hogy kivegye a kezéből. Elvörösödve magyarázkodott a kérdő pillantások keresztüzében:

- Ez egy parti kellék. Jó kedvet csinál. Különlegessé teszi a bulit!***** mondta, a tőle telhető legnagyobb lelkesedéssel. Aztán a példamutatás kedvéért rögtön bekapott egyet a pirulákból, és leöblítette a kezében szorongatott pohárban levő szesszel. Rögtön meg is bánta az elhamarkodott cselekedetet, mert rádöbbsent, hogy a hercegnek kellett volna először felkínálnia. Óvatosan kinyújtotta a zacskót a herceg felé, de az csak mosolyogva

megrázta a fejét.

Innentől minden megváltozott. Ahogy szétaradt, és növekedni kezdett benne az olcsó kábítószer adta bátorság, és eufória, hirtelen legyőzhetetlennek érezte magát.

- Jó! Nagyon jó! – kiabálta önfeledten, és nem tágitott, amíg minden vendég

nem vett egy pirulát a zacskóból. Páran rögtön lenyelték, páran a kezükbe szorongatták tanácstalanul, de aztán ahogy elhatalmasodott a többségen a Captagon***** hatása, őket is rákényszerítették, hogy bevegyék.

Amikor már mindenki önfeledten kiabált, és ugrált a zenére, Jaser új sütetű bátorságával egyet tapsolt, majd a beállt pillanatnyi csendben felordított.

- Most jön a java, ezt nézzétek! Különleges buli! – azzal benyomta a DVD lejátszó gombját, és a bekapcsolt tévékészüléken egy pornófilm kezdő képkockáit bámulhatták tátott szájjal a meghívottak.***** Ők, akik még meztelen nőt sem láthattak soha az eddigi életükben, hirtelen szembesültek egy tiltott árusítású DVD-n nem csak a női nemi szervek látványával, hanem magával az aktussal is.

Jaser már megnézte egyedül a DVD-t, amikor megvette, de most a beszedett kábítószer hatására még jobban felizgult, még sokkal izgalmasabbnak tartotta a látottakat. Közben még párszor körbejárt a pirulákkal teli zacskó, és már otthonosan töltögettek az italos üvegekből. Néhányan ugyan kirohantak a kertbe hányni, de visszatérve újra kiszolgálták magukat a tablettás zacskóból, és az italból. Amikor véget ért a DVD újra meg újra elindították, a szaftosabb részeket bámulták meredt szemmel.

Aztán minden összekavarodott Jaser fejében. Nem tudta, de már nem is érdekelte, hogy hová tűnt el a meghívott herceg, és hogyan került át a társaság egy része a férfi nappaliból a családi nappaliba, ahová a nemhogy a vendégeknek, de még a rokonoknak sem volt soha szabad bemenni. Nem érdekelte az sem, hogy miért törnek, zúznak a barátai a házukban, és ő miért segít nekik ebben. Fáradhatatlannak, rettenthetetlennek, és mérhetetlenül boldognak érezte magát, olyannak amilyen még soha

életében nem volt.

Amikor a családi nappalinak a női részlegbe vezető ajtaja kinyílt, és meglátta a tizenhárom éves húga elképedt arcát, nem is tudta hirtelen, hogy kit lát. Jalila amióta nővé érett, már nem mutatkozhatott a teljes testét elfedő fekete lepel, az abaja nélkül. Most azonban mezítláb volt, csak egy egyszerű pamut hálóing volt rajta, még hosszú fekete haja is kibontva ömlött a vállára, hiszen nem gondolhatta, hogy a családi nappaliban idegen fiatal férfiak tartózkodnak. A szobájába felhallatszó óriási hangzavarban képtelen volt aludni, és mivel hiába hívta a szolgálólányát, maga indult elzárni az üvöltő tévét, amit a hangok forrásának gondolt. Jaser még soha nem láthatta így a húgát, az első percekben nem ismert rá, azután meg már mindenhez késő volt.

- Egy nő, itt egy nő! – üvöltötték a Jalilát megpillantók, és erre még azok is átrohantak a családi nappaliba, akik eddig illedelmesen távol tartották magukat onnan. Jalila rémült sikolyát elnyomta a diadalüvöltés, amivel rávetették magukat a kábítószertről, és a pornófilmtől felajzott fiatal férfiak. Jaser fejében egy tiszta pillanatra megszólalt a vészcsengő, de hiába igyekezett a húga közelébe jutni, kemény öklök csaptak le rá, miközben mindenki azt üvöltötte körülötte:

- Különleges buli!

*

A következő tíz hónap Jaser számára egy szörnyű lidércnyomássá vált.

A házba visszatért indiai szolgák merev arca másnap reggel. Akik nem mondtak neki semmit arról, hogy kórházba vitték az eszméletlen Jalilát, amikor rátaláltak.

Az apja szemrehányó tekintete, az anyja könnyes szeme, amikor számon kérték tőle a buli minden részletét. Az iszonyodás a szülei arcán, amikor meghallották, hogy alkoholt, és kábítószer adott a barátainak, sőt még egy herceget is megkínált vele, amikor Szaúd-Arábiában a kábítószer birtoklásáért, fogyasztásáért halálbüntetés jár.

A hazugsága, amivel megvádolta Jalilát, hogy saját magát mentse.

Az apja soha nem hallott üvöltése, amikor az anyját

hibáztatta a történetekért. Ő, aki soha nem káromkodott addigi életében, akkor vérben forgó szemmel üvöltötte, hogy „a birka agyú fiad, és a teve seggéből tojt lányod, szégyent hozott az egész családunkra!”

Az apja keze – amit addig felemelni sem látott soha -, de akkor felváltva csapott le rá, és az édesanyjára, és minden csattanás után felordított. „Tanult asszony!” rikácsolta, amikor az anyját ütötte. „Modern nevelés” ordította, amikor őt verte ahol érte.

Az iskolában a barátai, akik mind őt okolták a tetteikért, és hátat fordítottak neki, ha csak meglátták. Ha távolabb ment tőlük, akkor utána kúszott a megvető nevetésük, és a kíméletlen suttogás: „Különleges buli!” Micsoda megkönnyebbülés volt számára, amikor véget ért a középiskola, és nem kellett többé találkoznia velük.

Aztán három hónap múlva mégis találkozniuk kellett a vallási rendőrség, a Mutava idézése miatt, akik őrködnék a saría törvényeinek betartásán. Egy kórházi dolgozó feljelentette náluk Jalilát, amikor kiderült, hogy hajadon létére terhes. A húgát kihallgatta a vallási bíróság, és ő elmondta, hogy mi történt vele a buli éjszakáján.

Az ijedtség a bírósági idézésektől, amikor újra összegyűltek a volt barátai náluk, és megesküdték, hogy sem az alkoholról, sem a kábítószerről, sem a pornó filmről nem beszélnek saját maguk, és a szüleik érdekében. Mindent Jalilára kennek, hogy megvédjék magukat.

Az a szörnyű kihallgatás a Mutavák előtt, amikor csak remélni lehetett, hogy mindannyian betartják az esküt, senki nem fecseg a különleges buli részleteiről. Szerencsére a herceget nem idézték be. Aztán a pillanatnyi megnyugvás, hogy sikerült elhítenniük a vallási bírósággal, hogy Jalila ment be aznap éjjel a férfi társalgóba – ahová tilos belépnie - szinte meztelenül, és ott kellebbe magát meztelen lábszárral, alakra simuló hálóingben, kibontott hajjal. Kinek adott Allah annyi erőt, hogy ellen tudtak volna állni ennyi kísértésnek? A Mutavák gonosz kérdései, amik nyomán az ő válaszai egyre mélyebbre lökték a testvérét a paráznaság bűnébe. Nagy szerencse, hogy a saría szerint egy nő vallomása csak fele annyit ér, mint egy férfié.

Az apja megvető tekintete, ahogy elnéz a feje fölött, és egy szót sem szól hozzá. Az anyja állandó jajveszékélő sírása, ami az egész házat betöltötte egészen addig a napig, amíg az apja odarendelte az anyja testvérét, és a saját testvérét bírónak, hogy háromszor kimondja előttük a felségének „elválok tőled, elválok tőled, elválok tőled”. Azok pedig mit tehettek volna, rábólintottak.

A sok hónapnyi aggodalom, hogy Jalila esetleg talál magának egy arab ügyvédnőt, aki segíthet neki. Szerencsére Jalila még nagyon fiatal, és tapasztalatlan volt, és ott a kórházban, pénz nélkül, mindenkitől elzárva, és magára hagyva ez eszébe sem jutott.

Jaser a különleges buli óta mindennap imádkozott, hogy legyen már vége ennek az ügynek. Sajnos a húga nem halt meg, amikor megszületett egy hónapja a fattya, de ma végre meghallgatásra talál az imája. A Mutavák parázñaságért halálra kövezik ma Jalilát.

Ő maga pedig, pártfogók hiányában, az apja parancsára, holnap elindul Európába.

*Szaúd-Arábiában tilos az alkohol fogyasztása.

** Mivel nagyon nehéz, és nagyon drága külföldi alkoholhoz jutni, egy üveg vodka kb. 80 ezer forint. A helyben kotyvasztott alkoholt ennek tizedéért lehet beszerezni. Az alkohol árusításáért halálbüntetés jár.

*** Külön bejárat van a férfiaknak, és a nőknek még egy családi házban is.

**** Szaúd-Arábiában bűn a zene, ugyanis csak megrészegíti a lelket, és elvonja a figyelmet Allahról. Nincs mozi, és színház sem, a nyilvános helyen történő, táncot, zenélést, éneklést is a törvény bünteti.

***** A muzulmánok szemében a jobb kéz tekinthető tisztának, kezét fogni, ételhez nyúlni, bármit átadni kizárólag ezzel a kézzel szabad.

***** Allah nevében, Isten nevének említése megakadályozza, hogy az ördög az ételbe költözzön.

***** A kábítószerrel kapcsolatos bármilyen ügyért halálbüntetés jár.

***** Amfetamin származék, az öböl országokban igen népszerű drog.

***** Tilos a pornó, az ilyen jellegű internetes oldalakat is igyekeznek blokkolni.

A szigorú szabályok legmarkánsabban Rijádban, a fővárosban élnek. Innen távolodva egyre lazulnak.

/A történet magva egy igaz történet, amit az arabokat.bolg.hu oldalon olvastam./

Parga, Valtos strand